

Αλλόκοτος ~ ΕΝΑ γοτθικός Έπος

από τον GE Graven

Κεφάλαιο VII

~Ο δροσερός νυχτερινός αέρας ήταν σιωπηλός, εκτός από το ξεθωριασμένο τσίριγμα μιας μακρινής κουκουβάγιας. Αστέρια

φώτιζε το σκοτεινό περιβάλλον του Αββαείου και η αχνή λάμψη αρκετών λαμπτήρων λαδιού έλαμπε από τα δύο πατώματα των παραθύρων των κοιτώνων. Στην απέναντι αυλή, μια σειρά από βιτρό παράθυρα έλαμπε επίσης, αλλά λαμπρά - ο καθεδρικός ναός ήταν ζωντανός.

Μέσα στην αστραφτερή εκκλησία, ψηλά από πάνω, μια περίπλοκη, λεκιασμένη από αιθάλη τοιχογραφία κοσμούσε την θολωτή οροφή της. Η ζωγραφική εκτεινόταν σε σχεδόν όλα τα ανώτερα τμήματα του καθεδρικού ναού. Από κάτω, δύο σειρές από ογκώδεις πέτρινους πυλώνες παρατάσσονταν κοντά στους εξωτερικούς τοίχους και διατρέχουν όλο το μήκος της κύριας πτέρυγας. Μαζί, στήριζαν ιπτάμενες αντηρίδες που υψώνονταν προς τον ουρανό και εξαφανίζονταν στην οροφή. Το ίδιο στιβαρό σχέδιο υπήρχε και στις τέσσερις πτέρυγες του καθεδρικού ναού και, εκεί που ενώνονταν οι πτέρυγες —στον κοινόχρηστο, ανοιχτό χώρο τους— βρισκόταν ένα υπερυψωμένο βωμό με κουκούλα. Κρεμαστές ταπισερί και κουρτίνες κοσμούσαν το σκαλιστό ξύλινο στέγαστρο του βωμού, και το ιερό κεντρικό κομμάτι βρισκόταν πάνω σε μια συμπαγή πέτρινη πλάκα που κεντράριζε το δάπεδο. Εκατέρωθεν της πλάκας του βωμού, χοντρά δερμάτινα σχοινιά ήταν δεμένα με κλειστές σιδερένιες θηλιές που προεξείχαν από τα πέτρινα θεμέλια.

Ο Καρδινάλιος Μπλάζι στεκόταν μπροστά στην υπερυψωμένη Αγία Τράπεζα, με ένα ζευγάρι ψηλά κηροπήγια δαπέδου να ρίχνουν ένα τρεμάμενο φως στους ώμους του. Απορροφημένος από το κείμενο μιας στοιβάς από εύθραυστες σελίδες που τώρα ανακάτευε, μουρμούρισε στον εαυτό του. Τα μάτια του γέμισαν

πάνω σε λατινικά αποσπάσματα των Μεταφράσεων Naramsin, με τα οποία έκτοτε δραπέτευσε από τα αρχεία των Απόκρυφων . Κοντά, οι μοναχοί Clodius και Greville περίμεναν ήσυχα την εντολή. Εκτός από τους τρεις τους, και τον μοναχό Grate, ο οποίος ασχολήθηκε με το δέσιμο του τελευταίου από τα πολλά μακριά δερμάτινα σχοινιά στους οκτώ μεταλλικούς δακτυλίους της πλάκας του βωμού, το ο καθεδρικός ναός ήταν άδειος.

Τελικά, ο μοναχός Γκρέιτ πλησίασε τον Μπλάζι. «Τα σχοινιά είναι σταθερά, Ηγούμενο· από το μακρύτερο στο κοντύτερο—από το εξωτερικό στο εσωτερικό.»

Ο Μπλάζι απέσυρε για λίγο το βλέμμα του από τις φθαρμένες σελίδες. «Τι σημαίνει αυτό;»

Ο Γκρέβιλ βγήκε μπροστά σε μια προσπάθεια να εξηγήσει τη δήλωση του Γκρέιτ . «Εκατέρωθεν της πέτρινης βάσης του βωμού, υπάρχουν τέσσερα γάντζοι. Κάθε ένα από αυτά απαιτεί ένα συνδεδεμένο σχοινί. Όλα τα σχοινιά πρέπει να είναι—»

Ο Κλόδιος αναστέναξε· διέκοψε τον Γκρέβιλ και έδωσε στον Μπλάζι μια πιο συνοπτική εξήγηση: «Η πλάκα του βωμού στηρίζεται σε δύο αυλάκια δαπέδου. Αν η πλάκα δεν τραβηχτεί ομοιόμορφα προς τα πίσω, θα πιαστεί.»

Ο Μπλάζι σήκωσε το φρύδι του, αλλά δεν σήκωσε ποτέ το βλέμμα του από τα χαρτιά του. «Και αν πιάσει;»

Ο Κλόδιος απάντησε: «Λοιπόν, αν πιαστεί, τότε τα σχοινιά πρέπει να αναδιαταχθούν σε αντίθετη σειρά—από το κοντύτερο στο μακρύτερο, με τα ελεύθερα άκρα τους σταυρωμένα στην άλλη πλευρά του βωμού. Στη συνέχεια, η πλάκα πρέπει να τραβηχτεί εντελώς κλειστή πριν αντιστραφούν τα σχοινιά» ξανά και το ξαναοίγουμε.

«Είναι δύσκολο; Είναι δύσκολο;»

Ο Κλόντιους σήκωσε τους ώμους του. «Απλώς πολύωρο—στη στιγμή που απαιτείται για να κλείσει και να ανοίξει ξανά το λάκκο του πατώματος.»

Ο Μπλάζι τον ενημέρωσε: «Τότε σου αναθέτω τώρα το έργο να φροντίσεις ώστε η πλάκα «Δεν πιάνει». Ο Κλόντιους έγινε άκαμπτος καθώς ο Μπλάζι συνέχισε, «Και, φυσικά, θα σας θεωρήσω και τους δύο υπόλογους για οποιαδήποτε αποβολή».

Το σαγόνι του Κλόντιους έπεσε και κοίταξε τον Γκρέβιλ, ο οποίος συνοφρυώθηκε από το διακριτικό χαμόγελο του Γκρέιτ. Στριφογύρισε πριν καθαρίσει τον λαιμό του. «Αν μου επιτρέπετε, Σεβασμιότατε, δεν μπορούμε να σας εγγυηθούμε ότι η πλάκα δεν θα πιαστεί.»

Ο Μπλάζι κατέβασε αργά τις σελίδες και γύρισε προς το μέρος του με μάτια που στένεψαν. Και τόσο ο Κλόντιους όσο και ο Γκρέβιλ βρήκαν, κάτω από το ατσάλινο μέτωπο του Καρδινάλιου, αυτό που φαινόταν να είναι το πολύ ψυχρό, ξεθωριασμένο και αποφασιστικό βλέμμα του ίδιου του Διαβόλου. Το τυφλό μάτι του Μπλάζι τους έκαιγε, σαν να τους έβλεπε όλους ταυτόχρονα.

Ο Κλόδιος απέστρεψε βιαστικά το βλέμμα του, αντίθετα, κοιτάζοντας προς το βωμό καθώς παρακαλούσε περαιτέρω τον Μπλάζι: «Το βωμό δεν έχει μετακινηθεί ποτέ. Γνωρίζουμε μόνο τη μέθοδο μετακινώντας το μέσα από τα αρχαία αρχεία του Αβαείου. Το να υποθέσουμε ότι θα πετύχουμε—»

Ο Μπλάζι τον διέκοψε. Τα λόγια του ήταν γεμάτα με αυξανόμενη ανυπομονησία: «Είστε τώρα μπροστά μου —όχι στον κοιτώνα— επειδή παραμένετε στην καλή μου εύνοια. Και οι δύο επιθυμείτε να είστε οι νέοι επιστάτες των κατακόμβων, έτσι δεν είναι;»

«Ω, πράγματι!» αναφώνησε ο Γκρέβιλ, «Και είμαστε ταπεινά στην υπηρεσία σας».

Ο Κλόντιους κοίταξε άγρια τον Γκρέβιλ πριν απαντήσει: «Ναι· ωστόσο, αν σε ευχαριστεί,

Υπεροχή-"

«Τότε, θα προσέξεις να μην κολλήσει η πλάκα, ναι!» γάβγισε ο Μπλάζι.

Ο Κλόδιος αναστέναξε, αλλά υπάκουσε. «Θα το κάνουμε, Σεβασμιότατε».

Ξαφνικά, οι εξωτερικές, διπλές πόρτες της πτέρυγας του ρητορικού άνοιξαν διάπλατα καθώς ο Λοχαγός Μπορν οδήγησε δύο φάλαγγες με τους πιο δυνατούς στρατιώτες του μέσα στην εκκλησία—και στον κεντρικό διάδρομο που Διχασμένες μακριές σειρές από βαθμιδωτά καθίσματα. Τα τυμπανοκρουστικά βήματα εκατό μπότες βάδισης βροντούσαν μέσα από το ορατόριο του καθεδρικού ναού. Τελικά, ο Λοχαγός τους φώναζε να σταματήσουν και οι στρατιώτες πάγωσαν στις θέσεις τους. Και καθώς η φωνή του εξαφανιζόταν, αντηχώντας μέσα από τους απέραντους περιβόλους των πτερύγων της εκκλησίας, μια νέα σιωπή έπεσε πάνω από τον καθεδρικό ναό.

Ο Καρδινάλιος Μπλάζι και οι τρεις μοναχοί του Αβαείου παρακολουθούσαν καθώς πλησίαζε ο Λοχαγός Μπορν.

Ο Καπετάνιος σταμάτησε πριν από αυτούς, έβγαλε το μάγουλό του και έβαλε τα χέρια του στους γοφούς του.

Πέρασε από ένα ζευγάρι πράσινα, διερευνητικά μάτια πάνω από τον καθεδρικό ναό, επιθεωρώντας κυρίως τον το βωμό με τα δεμένα σχοινιά του. Έπειτα, αντάλλαξε βλέμματα με κάθε έναν από τους μοναχούς πριν στραφεί στον Μπλάζι. «Να ξεκινήσουμε;»

Ο Μπλάσι έστρεψε ξανά την προσοχή του στις σελίδες του Ναραμσίν καθώς απάντησε: «Σύντομα, Καπετάνιε. Ωστόσο, υπάρχουν αρκετές σχετικές και αρκετά σημαντικές λεπτομέρειες σχετικά με την Αγία Τράπεζα. Ο μοναχός Κλόδιος θα σας τις ενημερώσει τώρα.»

Ο Κλόντιους πήρε το σύνθημά του και βγήκε μπροστά. «Α, ναι, καπετάνιε», είπε. Ο μοναχός εξήγησε στον Μπορν τη σημασία του ομοιόμορφου τραβήγματος της πλάκας του βωμού, έτσι ώστε να δεν κλειδώθηκε στη θέση του. Μαζί περπατούσαν γύρω από το βωμό για σχεδόν τρία λεπτά, καθώς ο Κλόδιος ενημέρωνε τον Μπορν για τις απαιτήσεις του. Ο μοναχός συνέχισε:

«Επομένως, η τοποθέτηση των ανδρών σας είναι ύψιστης σημασίας, καθώς θα τους αντισταθούμε για χώρο μόλις ξεκινήσουμε». Ο Μπορν κοίταξε τα οκτώ μακριά σχοινιά που βρίσκονταν στο πάτωμα, σε μια ακριβή διάταξη σαν ουρά χελιδονιού, που εκτείνονταν προς τα έξω από την πλάκα. «Όπως γνωρίζετε τώρα», πρόσθεσε ο Κλόδιος, «το έργο της μετακίνησης του βωμού είναι κάπως περίπλοκο - πραγματικά, περισσότερο από όσα μπορεί κανείς να συμπεράνει από απλές εμφανίσεις. Παρ' όλα αυτά, χρειαζόμαστε ενενήντα οκτώ από τους άνδρες σας - ούτε περισσότερους ούτε λιγότερους. **Είσαι έτοιμος;**»

«Αρκετά», δήλωσε ο Μπορν.

«Πράγματι.» Ο Κλόντιους συνοφρυώθηκε και σήκωσε το πηγούνι ψηλά. «Καταλαβαίνω.» Εξέτασε προσεκτικά την παραμορφωτική ουλή στο μάγουλο του Μπορν .

Ο Μπορν έσκυψε και ψιθύρισε: «Πρόσεχε το δίκαιο μάτι σου, μοναχέ· μήπως με αναγκάσεις να σώσω το κύρος μου μπροστά στους άντρες μου». Ο Κλόντιους κοίταξε πάνω από τον ώμο του Μπορν για να ανακαλύπτουν δύο ακλόνητες φάλαγγες της Βασιλικής Φρουράς να τον κοιτάζουν επίμονα.

«Λοιπόν.» Ο μοναχός φυσώντας λαχανιασμένος γύρισε την πλάτη του, ξεφουσκωμένος. «Να κανονίσουμε— τους άντρες σου;»

«Τοποθετήστε τους όπως κρίνετε κατάλληλο, ιερέα», δήλωσε ο Λοχαγός Μπορν, δείχνοντας προς τους στρατιώτες του με μια αργή κίνηση του απλωμένου χεριού του.

Ο Κλόδιος κοίταξε τον Καρδινάλιο Μπλάζι, ο οποίος ενέκρινε μόνο με ένα επιβεβαιωτικό νεύμα.

Έτσι, ο Κλόδιος ασχολήθηκε με τη δουλειά, τοποθετώντας οκτώ σειρές στρατιωτών στα δερμάτινα σχοινιά. Συνολικά, σαράντα άντρες ασφάλισαν τα δύο εξωτερικά σχοινιά, είκοσι τέσσερις άρπαξαν το επόμενο εξωτερικό ζευγάρι, είκοσι το επόμενο εσωτερικό και δεκατέσσερις κράτησαν τα πιο εσωτερικά σχοινιά. Ο Μπορν τοποθέτησε τους τελευταίους άντρες του - εκείνους στους οποίους δεν είχαν ανατεθεί θέσεις - σε τα λουριά—έξω από τον καθεδρικό ναό, για να φυλάνε καθεμία από τις τρεις εισόδους του. Όλοι ήταν στις θέσεις τους· όλοι ήταν έτοιμοι. Και μέσα στη σιωπή που ακολούθησε που τύλιξε την εκκλησία, ο Κλόδιος βγήκε πίσω από τις οκτώ σειρές στρατιωτών, επιθεωρώντας την ευθυγράμμιση κάθε σειράς σε σχέση με τη θέση του βωμού. Τελικά, απομακρύνθηκε, κοίταξε τον μοναχό Ο Γκρέιτ από μακριά και έγενε καταφατικά. Ο Γκρέιτ ψιθύρισε στον Καρδινάλιο Μπλάζι, ο οποίος σήκωσε το βλέμμα του από τα χαρτιά του και έκανε νόημα στον Μπορν κάνοντας μια κίνηση του χεριού του. Σε απάντηση, ο Μπορν γύρισε πίσω στους άντρες του και φώναξε εντολές καθώς κύκλωνε τις τάξεις τους. «Κάθε άντρας τραβήγματα! Κάθε σειρά κινείται σαν μία! Όλες οι σειρές συμβαδίζουν μαζί—ένα τράβηγμα τριών θέσεων· ένα διάλειμμα τριών θέσεων!» Σταμάτησε πίσω τους και ένωσε τα χέρια του στη μέση της πλάτης του. «Στο σημείο μου!» Τεντωμένα σχοινιά τεντώθηκαν. «Τραβήξτε!»

Ενενήντα οκτώ στρατιώτες τεντώθηκαν. Οκτώ σχοινιά έτριξαν. Κι όμως, ο βωμός κράτησε την ιερή του θέση. Ο Μπλάζι κοίταξε συνοφρυωμένος τον Κλόντιους. Ο Γκρέβιλ στριφογύρισε.

«Σηκωθείτε!» Και πάλι, οι στρατιώτες έγειραν πίσω στα σχοινιά καθώς ο θόρυβος τριξίματος έξι τόνων συρόμενης πέτρας αντηχούσε στο δάπεδο του καθεδρικού ναού.

«Σήκωμα!»—και μερικά εκατοστά ακόμα.

«Σήκωσε!»—και ακόμα περισσότερα.

«Σήκωμα!»—κι άλλο.

"Σηκώνω!"

Προετοιμασμένος και σαν τυμπανιστής πλοίου πάνω από κωπηλάτες που σηκώνονται, ο Μπορν διατήρησε τον ρυθμό του.

Οι στρατιώτες του ήταν μια χορωδία από σφυρίγματα και βογκητά. Και με κάθε νέο κάλεσμα του Μπορν, το Η πλάκα έδειχνε περισσότερο σαν βρώμικο πάτωμα. Στην απέναντι πλευρά του βωμού από τον Μπορν, ο Μπλάζι είδε μια ορθογώνια τρύπα να πέφτει σταδιακά στο προσκήνιο, αποπνέοντας δεκαετίες εξαερωμένης μουχλιά. Τελικά, με μια βαθιά τρύπα εντελώς εκτεθειμένη, αντήχησε ένας ηχηρός κρότος. μέσα από την εκκλησία.

«Τελείωσε», ενημέρωσε τον Κλόντιους τον Μπλάζι, «Η πλάκα δεν προχωράει παραπέρα». Ο Μπλάζι έγενεψε στον Μπορν καθώς περπατούσε προς το ανοιχτό λάκκο.

«Απελευθερώστε!» φώναξε ο Μπορν. Οι στρατιώτες έριξαν τα σχοινιά τους. Ο ιδρώτας έλαμπε πάνω στα αποξηραμένα χέρια. Αρκετοί άντρες σωριάστηκαν στο πάτωμα, ενώ άλλοι έσκυψαν, λαχανιάζοντας βαριά. Κι όμως, Οι περισσότεροι άντρες στέκονταν ψηλοί, με τα κεφάλια γυρισμένα προς τα πίσω και το στόμα ανοιχτό, ασθμαίνοντας κοιτάζοντας ένα ταβάνι γεμάτο ζωγραφισμένους Αγγέλους.

Οι Φράιαρς, Γκρέιτ και Γκρέβιλ, γέμισαν την βρώμικη εξωτερική άκρη της τρύπας με αρκετά ψηλά κηροπήγια δαπέδου. Ο Μπλάζι επιθεώρησε το πλέον φωτισμένο κοίλωμα. Με βάθος δώδεκα μέτρων, το λάκκο είχε έκταση δεκαέξι επί δώδεκα μέτρα. Και τα τέσσερα τοιχώματά του ήταν καλυμμένα με μια μαύρη ρητίνη, η οποία έμοιαζε με ένα λεπτό στρώμα στάχτης άνθρακα που είχε εναποτεθεί στην εσωτερική επιφάνεια ενός

μια πολύ χρησιμοποιημένη καμινάδα. Παρόλα αυτά, ακόμα και κάτω από τη βρωμιά, ο Μπλάζι εντόπισε ένα παρόμοιο χαρακτηριστικό χαραγμένο στο κέντρο κάθε τοίχου: χαρακτηριστικά με σταυρούς, καθένας με τρεις ομόκεντρους κύκλους που περικλείουν την καρδιά του. Ωστόσο, αυτό που τον γοήτευσε - αυτό που επιτάχυνε την καρδιά και την αναπνοή του σχεδόν αρκετά ώστε να τον προκαλέσει λιποθυμία, ήταν αυτό που ξεχώριζε από τον ορατά καμένο λάκκο.

Μια μαύρη και γυαλιστερή, ορθογώνια πέτρα με καλά καθορισμένες άκρες και αιχμηρές γωνίες υψωνόταν από το κεντρικό δάπεδο της κοιλότητας. Οι γυάλινες πλευρές της πέτρας αντανάκλασαν κάτω από το φως της φωτιάς του κηροπήγιου - η πέτρα φαινόταν σαν ένα όρθιο κομμάτι από εξαιρετικά γυαλισμένο όνυχα, ύψους επτά ποδιών, πλάτους πέντε ποδιών και βάθους ενός ποδιού. Ωστόσο, κατά τα άλλα συμπαγής, ο μονόλιθος διέθετε μια ενιαία, άψογη, ανεμπόδιστη τρύπα δύο ποδιών, η οποία έσπαγε την καρδιά της πιο φαρδιάς επιφάνειας της πέτρας. Ολοκληρωτικά, σειρά με σειρά από χαραγμένα... Γεωμετρικές επιγραφές κάλυπταν τις εξωτερικές του επιφάνειες, ακόμη και το καμπύλο εσωτερικό της μεγάλης οπής του.

Στο μυαλό του, ο Μπλάζι σκεφτόταν τις ομοιότητες των σκίτσων των Απόκρυφων με το γνήσιο τεχνούργημα, το οποίο τώρα στεκόταν μπροστά του. Απόλυτα μαγεμένος, περπατούσε γύρω από το λάκκο, με μια αστραφτερή λάμψη στο ένα του μάτι που λειτουργούσε. Το βλέμμα του ήταν ανέκφραστο - ίσως, ακόμη και για να αποκαλύψει μια έκφραση μιας σταδιακής ανατολής μιας συγκλονιστικής αλήθειας που κατέπνιγε κάθε αμφιβολία ή δυσπιστία ότι, πράγματι, η Κόλαση ήταν πραγματική, με την ψηλή πέτρινη πόρτα της να στέκεται μπροστά του.

Από μακριά, ο Λοχαγός Μπορν φώναξε στον Μπλάζι: «Και τι άλλο πρέπει να γίνει;» «Α, ναι. Θα το κάνουμε», μουρμούρισε ο Καρδινάλιος, φαινομενικά υπνωτισμένος από την εικόνα του Gatestone, ενώ οι αναμνήσεις των νεκρών αδελφών του κατέλαβαν τις σκέψεις του, επιταχύνθηκαν. την καρδιά του και προκάλεσε μέσα του μια έντονη απέχθεια για τον βασιλιά Εδουάρδο της Αγγλίας. Και σε εκείνη τη στιγμή μνήμης και πικρίας, θυμήθηκε την αέναη φωνή του πνεύματος του Ζαν Ζακ Μπλασί, που του έλεγε: «Κρύβουν μυστικά, ένα όπλο που θα καταστρέψει τον Άγγλο βασιλιά. Πρέπει να αναλάβεις αυτό το όπλο, Φρανσουά. Πρέπει να το χρησιμοποιήσεις εναντίον του».

«Λοιπόν;» ρώτησε ο Μπορν με αυξανόμενη ανυπομονησία.

Ο Μπλάσι έσπασε τη μαγεία του και γάβγισε οδηγίες: «Αδελφέ Γκρέιτ, μόλις μπω μέσα, θα χρειαστώ αρκετό φως για να δω. Και εσύ θα με συνοδεύσεις». Στράφηκε στον Μπορν: «Χρειάζομαι ένα σκοινί και αρκετούς από τους άντρες σου, για να με κατεβάσουν από την πλευρά». Οι μοναχοί και οι στρατιώτες ήταν απασχολημένοι.

Σύντομα, ο Κλόδιος και ο Γκρέβιλ συγκεντρώθηκαν δίπλα στον Μπλάζι, ο οποίος τώρα στεκόταν κοιτάζοντας πάνω από το Σελίδες του Ναραμσίν. Ο Καρδινάλιος γύρισε και απευθύνθηκε στον Κλόδιο πριν του εμπιστευτεί τη στοίβα με τα χαρτιά: «Ξέρεις τη σημασία αυτών των περγαμηνών. Τώρα, να είσαι προσεκτικός μαζί τους. Είναι ευαίσθητες. Και ΜΗΝ τις ρίξεις, καθώς τις έχω σε ακριβή διάταξη».

«Πράγματι, Σεβασμιότατε», του τα πήρε ο Κλόδιος. Τα πεινασμένα μάτια του κύλησαν πάνω στις εύθραυστες σελίδες, έκπληκτος που κρατούσε το αρχαίο κείμενο στα ίδια του τα χέρια.

Ο Μπλάσι πρόσθεσε με οδηγίες: «Θα μου τα παραδώσεις όταν τα καλέσω».

Ο Μπορν περπατούσε δίπλα σε έναν στρατιώτη που έσερνε ένα σχοινί προς το λάκκο. Τρεις στρατιώτες τον ακολούθησαν. Στην άκρη της τρύπας, στρατιώτες κατέβασαν το σχοινί από την πλευρά του και βοήθησε να κατεβάσει τον Μπλάζι κάτω από το πάτωμα. Πίσω τους, ο μοναχός Γκρέιτ έσπευσε να προχωρήσει με ένα μικρό κηροπήγιο με επτά φλόγες. Σταματώντας απότομα, το σανδάλι του γλίστρησε πάνω στη βρωμιά που κάλυπτε την τρύπα και παραλίγο να βυθιστεί στο λάκκο. Εκεί στεκόταν, κρατώντας το φως και κρεμασμένος από την άκρη, με τη γροθιά του Μπορν σφιγμένη σταθερά στο πίσω μέρος της ρόμπας του. Ο Λοχαγός τον τράβηξε με ασφάλεια και σφύριξε πάνω από τον ώμο του: «Για έναν ζωηρό ιερέα, χλευάζεις τον θάνατο».

Μέσα στο λάκκο, ο Μπλάζι έβαλε τα σανδάλια του στο πάτωμα και έλυσε το λουρί. Ο Καρδινάλιος σκούπισε τους λεκέδες στο μπροστινό μέρος της ρόμπας του, όμως η επίμονη αιθάλη παρέμεινε. Έψαξε το σκοτεινό περιβάλλον του πριν φωνάξει από κάτω: «Αδελφέ Γκρέιτ! Φέρτε έναν πυρσό!» Οι στρατιώτες βοήθησαν να κατέβει ο Μοναχός Γκρέιτ στην τρύπα. Ο Μπλάζι πλησίασε τον τοίχο και, με το χέρι του απλωμένο προς τα πάνω, έγενεψε στον Κλόδιο. «Τα περγαμηνά μου· δώσ' τα μου».

Ο Κλόντιους συνέκρινε το βρώμικο πάτωμα με την καθαρή του ρόμπα. Αντ' αυτού, έδωσε τη στοίβα με τα χαρτιά στον Γκρέβιλ. «Δώσ' τα σε αυτόν». Ο Γκρέβιλ κοίταξε άγρια τον Κλόντιους και πήρε τα χαρτιά. Ο Γκρέβιλ ξάπλωσε μπρούμυτα, πάνω από την άκρη της βρώμικης τρύπας, και έδωσε τις σελίδες στον Μπλάζι. Παίρνοντάς τες, ο Μπλάζι φώναξε στον Κλόντιους: «Θέλεις να επιβλέψεις τις κατακόμβες του Αβαείου· κι όμως, είναι εξίσου βρώμικες με αυτό το λάκκο. Ίσως να ξανασκεφτώ το ραντεβού σου σε αυτές». Ο Κλόντιους απλώς σούφρωσε τα χείλη του και κοίταξε αλλού.

Μόλις βρέθηκε μέσα στην τρύπα, ο μοναχός Γκρέιτ σήκωσε το χέρι του και πήρε το κηροπήγιο από έναν από τους στρατιώτες, συσπώμενος καθώς χάντρες από ζεστό κερί κύλησαν κάτω από την κάτω πλευρά του αντιβραχίου του. «Φέρτε το φως», φώναξε ο Μπλάζι στον Γκρέιτ, πλησιάζοντας την Πύλη. Καθώς ο μοναχός φώτιζε την γυαλισμένη πρόσοψη της Πύλης, ο Καρδινάλιος εξέτασε τις πολλές σειρές από ξεχωριστές αλλά δυσανάγνωστες χαλκογραφίες, οι οποίες δεν ήταν ούτε γαλλικής ούτε λατινικής προέλευσης, αλλά ήταν όλες διατεταγμένες σε ρέουσα παρουσίαση ως μια γραπτή γλώσσα άγνωστη ακόμη και στους πιο εγγράμματους μελετητές της εποχής. Αξίζει να σημειωθεί ότι οι χαλκογραφίες δεν ήταν ιερογλυφικές εικόνες, αλλά μάλλον γεωμετρικά σχήματα που ο Καρδινάλιος Μπλάζι είχε έκτοτε αναγνωρίσει από συλλογές κειμένων που κάποτε ήταν κρυμμένα στο αρχείο των Απόκρυφων. Ο Μπλάζι έγενεψε στον Γκρέιτ να μείνει εκεί που στεκόταν. Ο Καρδινάλιος έκανε ένα βήμα πιο μακριά. από την πρόσοψη της Πύλης και εστίασε μπροστά στις χαρακτηριστικές. Στο μάτι του, η ροή των συμβόλων φαινόταν να σχηματίζει ένα μοτίβο — σειρές από κύκλους και γραμμές που θα μπορούσαν να υποδηλώνουν μια σειρά επιγραφών που απαιτούσε άμεση προφορά τους. Ωστόσο, όπως και τις πολλές φορές που ο Μπλάσι μελέτησε τα πανομοιότυπα σύμβολα στα βιβλία των Απόκρυφων, ακόμη και σε βαθμό που ένιωθε σχεδόν έτοιμος να τα ψελλίσει, το μόνο που έβγαινε στην επιφάνεια ήταν η επαναλαμβανόμενη απογοήτευση που δεν μπορούσε. Χαμήλωσε το βλέμμα του.

στις σελίδες που κρατούσαμε, αναρωτώμενος για τη μέθοδο με την οποία ένας απλός κληρικός της Μονής ονόματι Ναραμσίν είχε μεταφράσει με επιτυχία τέτοιες κρυπτικές επιγραφές στα λατινικά.

Τα χαρτιά του Μπλάζι κυμάτιζαν και η φλόγα του Γκρέιτ τρεμόπαιζε σε ένα δροσερό αεράκι, το οποίο ξεχύθηκε απότομα πάνω στα σανδαλένια πόδια τους. Μαζί, έριξαν ένα βλέμμα προς τα πάνω για να παρατηρήσουν τον Κλόντιους, τον Γκρέβιλ και τον Μπορν να τους κοιτάζουν επίμονα. Ο Μπλάζι τους απέρριψε και βάδισε προς την Πύλη. Έγειρε το κεφάλι του, κοίταξε μέσα από την τρύπα της και είδε μόνο το αμυδρό, μακρινό τοίχο του λάκκου. Έβαλε τις άκρες των δακτύλων του στο πρόσωπο της Πύλης και το βρήκε απροσδόκητα παγωμένο. Και πάλι, υποχώρησε στην προηγούμενη απόστασή του και κοίταξε τον μονόλιθο, τρίβοντας το πηγούνι του, χαμένος στις σκέψεις του.

Ο Μπορν καθάρισε τον λαιμό του θορυβωδώς, σαν να ήθελε να εκφράσει μια αυξανόμενη ανυπομονησία. Ο Μπλάζι απάντησε στον θόρυβο, χωρίς καν να τον κοιτάξει με μια ματιά: «Δεν είναι διασκέδαση, καπετάνιε. Κάποιες προσπάθειες απαιτούν λεπτότητα».

Ο Μπορν άφησε μια βαθιά ανάσα, έβαλε τα χέρια του στους γοφούς του και περπάτησε κοντά στην άκρη της τρύπας. «Ένας καταραμένος ανόητος βράχος», γκρίνιαξε.

Μόνο τότε, ο Μπλάζι έστρεψε αδιάφορα το κεφάλι του προς τον Μπορν και μισόκλεισε τα μάτια του. «Βράχος; Αυτό υποθέτετε ότι είναι;»

Ο Μπορν επιβεβαίωσε τον ισχυρισμό του, «Ένας βράχος».

Ο Μπλάσι έδωσε στον Γκρέιτ τη στοίβα με τις περγαμηνές, πλησίασε το σημείο του δαπέδου του λάκκου ακριβώς από κάτω όπου στεκόταν ο Μπορν και του φώναξε: «Ίσως θα μπορούσες να μου δανείσεις το στιλέτο σου, έστω και για μια στιγμή;»

Ο Μπορν κρατούσε σφιχτά μια λεπίδα με λαβή από κόκαλο, η οποία κρεμόταν στο ισχίο του. «Και γιατί;»

«Επειδή θέλω να μοιραστώ μαζί σας κάτι σχετικά με αυτόν τον «απλό βράχο»—όπως τον αποκαλείτε τόσο εύκολα.»

Στεκόμενος σε μικρή απόσταση από τον Καπετάνιο, ο Γκρέβιλ έσκυψε στο αυτί του Κλόντιους και σφύριξε:

«Μεταφέρει ένα όπλο μέσα στον Οίκο του Θεού!»

Ο Μπορν έβγαλε τη λεπίδα του από τη θήκη. Με τον αντίχειρά του, σκούπισε μια αχνή κηλίδα από το αίμα του Ιβάν από τη γυαλισμένη επιφάνειά της. Ο Κλόντιους, μόλις είδε ένα μαχαίρι μέσα στα ιερά όρια της εκκλησίας, στένεψε τα μάτια του και έσφιξε το σαγόνι του, αλλά δεν είπε τίποτα.

Ο Μπορν έγνεψε καταφατικά στον Μπλάζι. «Πολύ καλά», συμφώνησε, πετώντας το στο λάκκο. Το στιλέτο χτύπησε στο πάτωμα δίπλα στον Καρδινάλιο. «Ξύσε την ευλογημένη σου πέτρα και δείξε μου τη μαγεία της».

Ο Μπλάσι κούνησε το κεφάλι του καθώς έπαιρνε το μαχαίρι. «Ω, δεν θα το γρατσουνίσω. Παρόλα αυτά, θα μπορούσα να τραβήξω την προσοχή σας με αυτή τη λεπίδα». Απομακρύνθηκε και πλησίασε την Πύλη. Έπειτα, έκανε μια ελαφριά υπόκλιση και έριξε το μαχαίρι μέσα από την κεντρική του τρύπα.

Ο Μπορν άκουσε το στιλέτο να πέφτει από την άλλη πλευρά της τρύπας. Τίποτα - σαν να είχε εξαφανιστεί. Έκανε κύκλους γύρω από το λάκκο, αλλά δεν είδε κανένα μαχαίρι στο δάπεδο του λάκκου. Ο Κλόντιους και ο Γκρέβιλ ακολούθησαν, και οι δύο σαστισμένοι. Τελικά, ο Μπορν ενημέρωσε τον Μπλάζι, «Έχω δει καλύτερα κατορθώματα μαγείας στην Βασιλική Αυλή της Αυτού Μεγαλειότητας». Τώρα, αν θέλετε· Παρακαλώ επιστρέψτε μου το ξίφος μου.

Αμέσως, μια λάμψη φωτός έλουσε την οροφή του καθεδρικού ναού καθώς το σιλιέτο του Μπορν όρμησε προς το μέρος του, κόβοντας το αριστερό μανίκι του πουκαμίσου του και τρυπώντας τη μύτη της μπότας του. πριν καρφωθεί γερά στο πέτρινο πάτωμα. Ο Μπορν έπεσε ανάσκελα με τα οπίσθιά του, με την μπότα του ακόμα αγκυρωμένη στη θέση της. Κοίταξε το σιλιέτο, που τώρα ήταν σφηνωμένο ανάμεσα στα δάχτυλα των ποδιών του, με τη λαβή του καλυμμένη με ένα λεπτό στρώμα πάγου. Εξέτασε το σκισμένο μανίκι του για να δει μια λεπτή κόκκινη γραμμή που σχημάτιζε χάντρες στο αντιβράχιό του. Έπειτα έψαξε την οροφή της εκκλησίας για να βρει μόνο την τοιχογραφία με τους πολεμιστές Αγγέλους και Δαίμονες και τους κλαίγοντας βασιλιάδες. Με σηκωμένα φρύδια και στόματα ανοιχτά, ο Κλόντιους και ο Γκρέβιλ κοίταξαν την πεσμένη λεπίδα. Ο Μπλάσι στεκόταν στις σκιές του λάκκου, αδιάφορος για όσα συνέβαιναν έξω από το λάκκο. Απάντησε στον Μπορν: «Δυστυχώς, δεν μπορεί να επιστραφεί, Καπετάνιε. Η λεπίδα δεν υπάρχει πια.»

Ο Μπορν έσπασε το σιλιέτο στην άκρη και το έβγαλε από την μπότα του, γκρινιάζοντας από κάτω την ανάσα του· «Δοκίμασε το ξανά και θα ξεχάσω ότι είσαι Καρδινάλιος». Ένας στρατιώτης όρμησε μπροστά και άπλωσε ένα χέρι βοήθειας. Ο Μπορν το άρπαξε και ο άντρας τον σήκωσε βιαστικά στα πόδια του. Τότε, ο Λοχαγός ψιθύρισε στον στρατιώτη, ενώ επέστρεφε το αμβλύ σιλιέτο του στη θήκη του: «Λοχία Άρμοντ, είναι η κατάλληλη στιγμή να ενθαρρύνετε τους άντρες. Ξέρετε τι περιμένω. Τώρα, φροντίστε. Σπεύσατε». Ο Άρμοντ έκανε μια υπόκλιση και όρμησε προς τις πόρτες του καθεδρικού ναού όταν ο Μπορν πέρασε ένα διερευνητικό μάτι πάνω από την οροφή καθώς τον φώναζε: «Και φέρτε το κράνος μου!». Ο Άρμοντ σταμάτησε και έκανε άλλη μια γρήγορη υπόκλιση πριν φύγει τρέχοντας.

Ο Γκρέβιλ ενημέρωσε τον Μπλάζι: «Η λεπίδα έπεσε εδώ πάνω!»

Ο Μπορν πλησίασε επιφυλακτικά την άκρη του λάκκου για να δει τον Μπλάζι να τον κοιτάζει με σταυρωμένα χέρια. «Είναι ακόμα βράχος, Λοχαγέ;» Ωστόσο, ο Μπορν τον κοίταξε μόνο ανήσυχα. Ο Μπλάζι γύρισε και έδωσε οδηγίες στον Κλόντιους: «Φρόντισε να αντιστραφούν τα σχοινιά στο βωμό και να τοποθετηθούν οι στρατιώτες του Λοχαγού στην αντίθετη πλευρά της πλάκας για να ξανασφραγιστεί ο λάκκος». Ο Κλόντιους έγνεψε καταφατικά και απομακρύνθηκε, αλλά σταμάτησε και κοίταξε τον Μπορν για έγκριση. Ο Μπορν έγνεψε καταφατικά και τον απέλυσε με μια νευρική κίνηση του χεριού του. Έτσι, ο Γκρέβιλ επανατοποθέτησε τα σχοινιά καθώς ο Κλόντιους αναδιάταξε τους στρατιώτες.

Μέσα στο λάκκο, ο Καρδινάλιος Μπλάζι είχε στρέψει την προσοχή του στο Gatestone. Και όταν ο Κλόδιος είχε τοποθετήσει τους τελευταίους άντρες του Μπορν στα σχοινιά που είχε αναστρέψει ο Γκρέβιλ, ο Καρδινάλιος πήρε τις Μεταφράσεις του Ναραμσίν από τον Γκρέιτ και έδωσε εντολή στον μοναχό να κρατήσει το κηροπήγιο ακριβώς τόσο ψηλά ώστε να μπορεί να διαβάσει τους γραμμένους στίχους χωρίς να τον τυφλώσει από το να βλέπει όλο το πρόσωπο του Gatestone. Ο ξαφνικός ήχος του φτερνίσματος ενός στρατιώτη διέσχισε το εσωτερικό του καθεδρικού ναού και ο Μπλάζι έριξε μια ματιά προς τα πάνω στον Μπορν. «Απαιτώ σιωπή, Λοχαγέ». Ο Μπορν έδωσε οδηγίες στους άντρες του. «Ούτε ήχος!»

Ακολούθησε μια ανησυχητική σιωπή, την οποία διέκοπτε μόνο η καθαρή και μετρημένη φωνή του Μπλάζι, καθώς

άρχισε να απαγγέλλει από σελίδες στο χέρι. «Et erit fugerit a voce formidinis cadet in faveam et qui se explicuerit de fovea tenebitur laqueo—»

Ο χρόνος κυλούσε καθώς ο Μπλάσι έκανε κύκλους στην Πύλη, διαβάζοντας δυνατά τους λατινικούς στίχους του Ναραμσίν. Ο μοναχός Γκρέιτ κρεμόταν στο μανίκι του, με το κηροπήγιο ψηλά. Τελικά, ο Μπλάσι σταμάτησε να περπατάει και κοίταξε τον μονόλιθο. Στη συνέχεια απήγγειλε τον τελευταίο από τους επιλεγμένους στίχους. «—formido et fovea et laqueus super et qui habitator es terrae». Κατόπιν κατέβασε τις σελίδες και μελέτησε την πέτρα. Πέρασε ένα λεπτό—και μετά δύο. Τελικά, ο Μπλάσι και ο Γκρέιτ βγήκαν μπροστά για να εξετάσουν την αμετάβλητη όψη του αγάλματος.

Αφού πέρασε το τρίτο λεπτό σιωπής, ο Μπορν φώναξε στον Μπλάσι: «Να προσποιηθούμε τώρα ότι βλέπουμε έναν στρατό από Φαντάσματα, Σεβασμιότατε; Ή μήπως η πέτρα σας έχει στραγγίσει;» Είναι μαγεία, μετά το κόλπο του γελωτοποιού με τη λεπίδα μου;

Ο Μπλάσι σήκωσε το βλέμμα του και απάντησε στο διακριτικό χαμόγελο του Μπορν. «Καπετάνιε, όλη σου η ζωή είναι μόνο μια στιγμή σε σχέση με αυτή την πέτρα».

Ο Μπορν σταύρωσε τα χέρια του και απάντησε χλευαστικά: «Όπως και η ζωή σου, το ίδιο, ακόμη και σε ένα βότσαλο.» Οι στρατιώτες γέλασαν πλατιά. «Σιωπή!» τους μάλωσε.

Ο Κλόντιους και ο Γκρέβιλ στέκονταν μακριά από τον Μπορν και τους άντρες του καθώς οι δύο μοναχοί συνομιλούσαν ήσυχα μεταξύ τους.

«Πρέπει να ομολογήσω», ψιθύρισε ο Γκρέβιλ στον Κλόντιους, «σε όλα τα χρόνια που υπηρέτησα ως Ιερέας του Άνω Συμβουλίου, και με όλα όσα διάβασα για τα αρχεία και τις απεικονίσεις της πέτρας, ποτέ δεν μπόρεσα να πιστέψω ότι κάτι τέτοιο υπήρχε πραγματικά κάτω από αυτό το βωμό απλώς προσποιούνταν ότι το πίστευε. Και είμαι βέβαιος ότι οι περισσότεροι από τους Αδελφούς του Άνω Συμβουλίου ένιωθαν και έκαναν το ίδιο με εμένα, μόνο και μόνο από φόβο μήπως υπάρξει σκληρή επίπληξη.

«Τώρα, ξέρουμε», απάντησε ο Κλόδιος, δείχνοντας καταφατικά προς την κατεύθυνση του λάκκου.

«Αλλά πίστευες πραγματικά ότι υπήρχε—ότι το Αββαείο μας προστάτευε μια τέτοια πέτρα;»

Ο Κλόδιος σήκωσε ψηλά το πηγούνι. «Πράγματι, το έκανα.» Καθάρισε τον λαιμό του πριν παραδεχτεί. «Ωστόσο, κατάλαβα ότι η πέτρα έμοιαζε διαφορετική από τα σκίτσα του σκριπτορίου.» «Πώς και έτσι;» ρώτησε ο Γκρέβιλ.

Ο Κλόδιος σταύρωσε τα χέρια του και σκέφτηκε, χαϊδεύοντας το πηγούνι του με τα δάχτυλά του πριν απαντήσει: «Λοιπόν, η πέτρα φαινόταν πολύ τέλεια στις απεικονίσεις της. Μόνο ο Θεός ξέρει, αλλά το συμπεράνα ώστε να φαίνεται πιο συνηθισμένο—ακόμα και ως ένα στοιχειώδες λείψανο μιας άλλης εποχής.» Κρατούσε το δάχτυλό του δείχνοντας τον Γκρέβιλ καθώς κοίταζε στο βάθος. «Περισσότερο, το είδα να μοιάζει με μια ομοιότητα εκείνων των μεγάλων όρθιων πετρών στην Αγγλία—αυτών των αρχαίων πέτρες, διατεταγμένες σε κύκλο· αν θυμάστε καλά»

«Α, αυτά· ναι, τα θυμάμαι», απάντησε ο Γκρέβιλ, δείχνοντας καταφατικά προς το πάτωμα.

Έπειτα στράφηκε στον Κλόδιο. «Και τι γίνεται με τη Γυναίκα-Φάντασμα της Πέτρας, με τα μαύρα μάτια της και την αμαρτωλή της προσέγγιση σε ανυποψίαστους άντρες; Πιστεύεις ότι υπάρχει, όπως ισχυρίζεται ο Ηγούμενος Βόνιγκ και άλλοι — ότι είναι η Μητέρα των Γκροτέσκων;»

Ο Κλόντιους συνοφρυώθηκε, σαν να τον πόνεσε ξαφνικά η σειρά των ερωτήσεων του Γκρέβιλ. «Πώς

«Μπορείς να την αμφισβητήσεις; Όχι μόνο υπάρχει, αλλά παρουσιάζεται και σαν σάρκα και οστά· ψυχρή και χλωμή, αλλά τόσο ζωντανή όσο εσύ ή εγώ». Άκουσε τα λόγια μου, Γκρέβιλ—η Μητέρα των Γκροτέσκων Δαίμονας είναι αρκετά αληθινή.

Ο Γκρέβιλ κούνησε το κεφάλι του. «Δεν γνωρίζω ούτε ένα σημάδι της σε όλα τα πολλά χρόνια που πέρασα στο Αββαείο. Δεν την έχω ονειρευτεί ποτέ, όπως ισχυρίζονται άλλοι». Στράφηκε στον Κλόντιους, με υψωμένα τα φρύδια. «Την έχεις δει;»

Ο Κλόδιος παραλίγο να πνιγεί καθώς έβγαζε μια κραυγή λαχανιασμένης φωνής: «Ποτέ δεν θα αμφισβητήσεις την πίστη μου, Γκρέβιλ! Πρόσεχε τη γλώσσα σου μαζί μου!»

«Ω, όχι· ποτέ δεν υπέθεσα ότι εσύ—εντάξει, ποτέ αυτό», αναφώνησε ο Γκρέβιλ.

«Αναρωτιόμουν μόνο αν την είχες δει. Συγχωρέστε με». Ο Κλόντιους γύρισε τα μάτια του και κοίταξε τις σκοτεινότερες περιοχές του καθεδρικού ναού—ίσως ψάχνοντας για το πνεύμα που θυμόταν τόσο τέλεια. Ο Γκρέβιλ καθάρισε τον λαιμό του και έστρεψε την προσοχή του στον Μπορν, καθώς ο Καπετάνιος έκανε βιαστικό κύκλο γύρω από το λάκκο.

Ο Μπορν πλησίασε δύο στρατιώτες που γονάτισαν κοντά στην άκρη της τρύπας. Ανάμεσά τους βρισκόταν μια χαλαρή άκρη ενός τυλιγμένου δερμάτινου σχοινοίου. Χτύπησε τον έναν από αυτούς στον ώμο.

«Τραβήξτε το λουρί από την τρύπα και στερεώστε μια θηλιά στην άκρη του—αρκετά φαρδιά ώστε ο Καρδινάλιος να χωράει το πόδι του, όταν ζητήσει να τον βγάλουν έξω». Οι αυξανόμενοι ήχοι βημάτων έστρεψαν την προσοχή του Λοχαγού στο ορατόριο του καθεδρικού ναού, όπου ο λοχίας του, ο Άρμοντ, και μια ομάδα στρατιωτών, έσπευσαν προς το μέρος του. Μαζί με ένα εφεδρικό κράνος, ο λοχίας κρατούσε ένα ζευγάρι έτοιμα τόξα σε κάθε χέρι. Οι τέσσερις άντρες που τον ακολουθούσαν κρατούσαν μόνο ένα τόξο. Όλοι ήταν εξοπλισμένοι με μια επίπεδη, δερμάτινη φαρέτρα από βίδες δεμένες στους μηρούς τους.

Όταν οι ενενήντα οκτώ στρατιώτες, που στέκονταν στα λουριά του βωμού, εντόπισαν τον Λοχία Άρμοντ και τη μικρή ομάδα ενόπλων ανδρών του, γκρίνιαξαν μεταξύ τους, γουρλώνοντας τα μάτια τους δυσάρεσκιας. Όλοι μαζί ήξεραν τι να μην κάνουν - η εγκατάλειψη θέσεων ή η αθέτηση διαταγών θα ήταν μια ασυγχώρητη και μη αναστρέψιμη πράξη. Κατά συνέπεια, ο συνολικός τόνος των στρατιωτών άλλαξε, όπως συνέβαινε πάντα όταν ο Λοχαγός έβρισκε λόγους να επιδεικνύει μεγαλύτερη προσοχή και να επιβάλλει αυστηρότερες ποινές για ανυπακοή.

Ο Κλόντιους πλησίασε τον Μπορν καθώς τον μάλωσε: «Καπετάνιε, η λεπίδα σου μπορεί να συγχωρεθεί. Ωστόσο, αυτοί οι άντρες κουβαλούν βαλλίστρες! Αυτός είναι ο Οίκος του Θεού! Δεν μπορείτε να επιτρέψετε—»

Ο Μπορν γύρισε και χτύπησε τα δάχτυλά του και στον Κλόντιους και στον Γκρέβιλ, οι οποίοι σταμάτησαν στη μέση του βήματος. «Εσείς οι δυο σας!» Έδειξε προς έναν μακρινό τοίχο του καθεδρικού ναού, σε ένα ζευγάρι τεράστιες πέτρινες κολόνες. «Πάρτε τις θέσεις σας εκεί πέρα, πέρα από αυτές τις κολόνες και δίπλα στον τοίχο, για να μην πιάσετε κανένα αδέσποτο βέλος—τυχαία, φυσικά». Ο Μπορν τους κοίταξε άγρια.

Ο Κλόδιος συνοφρυώθηκε καθώς σκεφτόταν την κρυφή απειλή του Καπετάνιου. Οι δύο μοναχοί έφυγαν βιαστικά, περνώντας από τη σειρά των κιόνων και κλέβοντας τη θέση τους κάτω από έναν μεγάλο πέτρινο σταυρό του Ιησού, που κρεμόταν στον τοίχο. Και εκεί

όρθιος, με σταυρωμένα χέρια, συλλογισμένος.

Ο Μπορν γύρισε προς τον Άρμοντ και πήρε το εφεδρικό κράνος. Καθώς έβαζε το κάλυμμα του κεφαλιού του, ψιθύρισε στους τοξότες: «Ξέρετε τι περιμένω - καμία εξαίρεση. Κι όμως, καμία κακό συμβαίνει στους ιερείς. Και αν κάποιος από εσάς τύχει να τραυματίσει τον Καρδινάλιο και τις περγαμηνές του, τότε θα φροντίσω να σου κόψουν τα πόδια και να τα δώσουν στα σκυλιά. Ο Μπορν εξέτασε τα μάτια τους και οι τοξότες κινήθηκαν νευρικά, αλλά ο λοχίας παρέμεινε ακλόνητος. Ο Λοχαγός του απευθύνθηκε καθώς του έδειξε μια ανεμπόδιστη περιοχή κοντά στο άνοιγμα του ορατορίου: «Τοποθετήστε τους άντρες σας ακριβώς εκεί».

«Ναι, καπετάνιε.» Ο Άρμοντ έκανε μια υπόκλιση και απευθύνθηκε στους άντρες. «Ακολουθήστε με.»

Ο Μπορν παρακολουθούσε τον Άρμοντ να οδηγεί τους στρατιώτες μακριά και σε μια στιγμή ο Λοχαγός σκέφτηκε τον νεαρό, έμπειρο λοχία, ο οποίος φαινόταν να μοιάζει με μια εκδοχή του πρώην, φιλόδοξου εαυτού του.

Ωστόσο, οι ενενήντα οκτώ στρατιώτες, δεμένοι στο βωμό, είδαν τον Άρμοντ και τη μοναχική ομάδα των βαλλιστρίδων του από μια εντελώς διαφορετική οπτική γωνία. Παρακολούθησαν τον λοχία να γονατίζει με τα όπλα του σε ετοιμότητα και να τους σημαδεύει. Τον παρακολουθούσαν καθώς έδινε οδηγίες στους τοξότες του, ενώ παράλληλα έδειχνε με το δάχτυλό του πάνω από τους ενενήντα οκτώ στρατιώτες. Τον είδαν να κάνει χειρονομίες προς την κατεύθυνση καθεμιάς από τις τρεις εισόδους του καθεδρικού ναού. Τον κοίταξαν καθώς γύριζε από το πίσω μέρος της νεοτοποθετημένης ομάδας του και έστρεψε ένα ζευγάρι βαλλίστρες στις πλάτες των γονατιστών τοξότων πριν γνέφει στον Λοχαγό Μπορν. Ομοίως, είδαν τον Λοχαγό τους να απαντά στον έμπιστο λοχία του με ένα παρόμοιο νεύμα. Παρόλα αυτά, γνώριζαν τη ρουτίνα και οι ενενήντα οκτώ άνδρες ενθαρρύνονταν τώρα πλήρως να υπακούουν σε κάθε εντολή που τους δινόταν.

«Κινείται!» φώναξε η φωνή του Γκρέιτ από μέσα από το λάκκο. Ο Μπορν πλησίασε την τρύπα για καλύτερη επιθεώρηση.

Μέσα στο κούλωμα, ο Μπλάζι πλησίασε τον Γκρέιτ, ο οποίος κρατούσε το κηροπήγιο κοντά στην χαραγμένη πρόσοψη της Πύλης. Στη νεκρική σιωπή μιας στιγμής που έμεινε, ο μοναχός ψιθύρισε: «Εκεί». Ο Γκρέιτ έδειξε την γυάλινη, μαύρη επιφάνεια - την εκτυφλωτική αντανάκλαση των ψηλών, ακίνητων φλογών του κηροπήγιου που κρατούσε ψηλά. «Μπορείς να δεις την εικόνα των αντανάκλασεων των φωτιών . Πώς λυγίζουν;» Και παρόλο που κανένα αεράκι δεν έπεφτε πάνω του, ο Γκρέιτ έτρεμε από ένα ξαφνικό κρύο που φάνηκε να γεμίζει τον άδειο χώρο του λάκκου. Κοιτώντας πάνω από τον ώμο του για να ανακαλύψει ότι τα τοιχώματα του λάκκου τώρα άστραφταν εντελώς από σταγόνες νερού, οι οποίες ξαφνικά συμπυκνώθηκαν πάνω στη βρώμικη επιφάνειά του. «Μείνε ακίνητος», γάβγισε ο Μπλάζι. Πέρασε τα δάχτυλά του πάνω από την κρύα επιφάνεια της Πύλης. Στεκόταν σταθερή - αρκετά συμπαγής. Ωστόσο, παρόλα αυτά, η εικόνα του φωτός της φωτιάς του λυχναριού λικνιζόταν, σαν η κατοπτρική εικόνα των φλογών να περνούσε μέσα από το κυματιστό νερό. «Πράγματι, ναι», μουρμούρισε ο Μπλάζι, εξετάζοντας την επιφάνεια πιο προσεκτικά. Έπειτα, έσκυψε και υποχώρησε βιαστικά μερικά βήματα μακριά.

από την Πύλη. «Τι είναι αυτό;»

Σε ασφαλέστερη απόσταση, ο Μπλάσι και ο Γκρέιτ έγιναν μάρτυρες μιας αφύσικης εξέλιξης γεγονότων καθώς, σειρά με σειρά από τις χαραγμένες επιγραφές του Gatestone, εξαφανίζονταν. Από δεξιά προς τα αριστερά, και από πάνω προς τα κάτω, γραμμή με τη σειρά από χαραγμένα σύμβολα φαινόταν να ξεπλένονται, αφήνοντας στη θέση τους απλώς μια λεία επιφάνεια από κοκκώδη και λαμπερή πέτρα. Και αφού κάθε επιγραφή είχε σβήσει από το οπτικό πεδίο - όταν όλες οι όψεις του Gatestone έγιναν λείες σαν μαύρο γυαλί, έρποντα φύλλα από ιριδίζοντες κρυστάλλους πάγου απλώθηκαν για να περικλείουν το πλέον παγωμένο άγαλμα. Το παρατεταμένο κρύο στον αέρα μετατράπηκε απότομα σε ένα τσουχτερό κρύο καθώς Οι ιερείς παρατήρησαν μια ομίχλη στην αναπνοή ο ένας του άλλου. Ξαφνικά, αποσύρθηκαν στον τοίχο του λάκκου και παρακολούθησαν τις κάποτε άκαμπτες επιφάνειες της Πύλης να αρχίζουν να τρέμουν και να κυλούν, διογκώνοντας και συστέλλοντας, σαν ολόκληρο το καλυμμένο με πάγο μπλοκ να ανέπνεε σε πολλά σημεία όπως κάποτε. Ένας βαθύς βροντερός θόρυβος συνόδευε μια σταθερά αυξανόμενη δόνηση κάτω από τα σανδάλια τους, και οι δυο τους αντάλλαξαν για λίγο κοκκινισμένες και τραβηγμένες εκφράσεις πριν ψάξουν στο τρεμάμενο πάτωμα.

Έξω από το λάκκο, στον απέναντι τοίχο του καθεδρικού ναού, ο μοναχός Κλόδιος στεκόταν δίπλα σε έναν από τους πολλούς τεράστιες στήλες· και με σταυρωμένα χέρια και μια σοφιστική συμπεριφορά, παραπονέθηκε κρυφά στον μοναχό Γκρέβιλ. «Στην ιδιωτικότητα του γραφείου του ηγουμένου, ο Καρδινάλιος επέλεξε προσωπικά εσένα και εμένα για να τον βοηθήσουμε. Αυτή τη στιγμή, θα έπρεπε να βρισκόμαστε σε αυτό λάκκο, με την Αυτού Εξοχότητα.» Ο Κλόντιους κούνησε το κεφάλι του. «Για να πω την αλήθεια, θα ήμουν εκεί κάτω, στη θέση του μοναχού Γκρέιτ. Είμαι πολύ πιο έμπειρος στην πέτρα από αυτόν!» Ξεφυσώντας. «Κι όμως, στεκόμαστε εδώ, δίπλα στον τοίχο, μακριά από όλα τα σημαντικά γεγονότα, σαν δύο φτωχοί ιπποκόμοι.» Συνοφρυώθηκε με φαινομενική αηδία. «Και αυτός ο Λοχαγός δοκιμάζει την υπομονή μου όσο κανένας άλλος.» Ο Κλόντιους αναστέναξε και έγειρε τον ώμο του στην κολόνα. «Άκουσέ με τώρα, Γκρέβιλ. Αν δεν ήμουν τόσο προσεκτικός και διακριτικός—»

Ο Κλόδιος έσφιξε το σαγόνι του και κοίταξε τη στήλη στην οποία στηριζόταν. Τοποθέτησε απαλά Το χέρι του ακουμπούσε πάνω του—μετά και τα δύο χέρια του—μετά το αυτί του—και με το κεφάλι του πιεσμένο πάνω του, σχολίασε: «Γκρέβιλ· ακούμπησε το χέρι σου σε αυτόν τον πυλώνα. Γκρέβιλ;» Ο Κλόντιους κοίταξε πάνω από τον ώμο του και ανακάλυψε ότι ο Γκρέβιλ στεκόταν πολύ πιο μακριά του από ό,τι είχε αρχικά καταλάβει. Ο Γκρέβιλ έγειρε στον τοίχο της εκκλησίας με το ένα του χέρι σηκωμένο και αγγίζοντας ελαφρά τη βάση του επιτοίχιου σταυρού.

«Βιάσου!» Ο Κλόντιους έγνεψε στον Γκρέβιλ.

Ωστόσο, ο Γκρέβιλ δεν έφυγε από τον τοίχο. «Κουνιέται!» φώναξε, κατεβάζοντας το χέρι του και δείχνοντας το γλυπτό. Ο Κλόντιους έφυγε από τον στύλο και τον πλησίασε. Ο Γκρέβιλ έστρεψε το αυτί του προς την κατεύθυνση του σταυρού, κάνοντας νόημα στον Κλόντιους να ακούσει πιο προσεκτικά. «Άκου πώς τρέμει!» Ο Κλόδιος έσκυψε μπροστά, έγειρε το κεφάλι του και άκουσε ένα αμυδρό και γρήγορο χτύπημα του αγάλματος καθώς δονούνταν πάνω στις πέτρες του τοίχου. «Και η κολόνα τρέμει», απάντησε ο Κλόδιος, κοιτάζοντας πάνω από τον ώμο του, τη κολόνα που μόλις είχε αφήσει. Αμέσως, και οι δύο ιερείς έριξαν ένα επιθεωρητικό βλέμμα πάνω από

πάτωμα.

Ο Γκρέβιλ μίλησε. «Ο τοίχος—η κολόνα—τώρα το πάτωμα—ίσως τρέμει ολόκληρη η εκκλησία ;»

Ο Κλόντιους σήκωσε το βλέμμα του προς την τοιχογραφία του ταβανιού . Σχολίασε κάτω από ένα ζαρωμένο μέτωπο: «Δεν είναι καλό—για την τοιχογραφία».

Ο Κλόδιος εξέτασε τον απλωμένο, υπερυψωμένο πίνακα. Στο κέντρο του, ψηλά πάνω από την Αγία Τράπεζα του καθεδρικού ναού, τα ολόκληρα πορτρέτα τριών βασιλιάδων βρίσκονταν περικυκλωμένα από έναν δακτύλιο από γαλαζωπές φλόγες. Πιο έξω από τον κύκλο, και περικυκλώνοντάς τον πλήρως, υπήρχαν εικόνες πολεμιστών Αγγέλων με σπαθιά, ασπίδες, θώρακες και κράνη. Σαν εναέριος στρατός, αυτοί οι Άγγελοι εμφανίζονταν να υπερασπίζονται τους τρεις βασιλιάδες από μια συγκέντρωση φτερωτών Δαιμόνων, οι οποίοι όλοι τους διέθεταν γκροτέσκα χαρακτηριστικά παρόμοια με εκείνα των διαφόρων πέτρινων αγαλμάτων που πλαισιώναν τις άνω βεράντες της εξωτερικής στέγης του καθεδρικού ναού.

Ο Γκρέβιλ ψιθύρισε στον Κλόδιο: «Πες μου, σε παρακαλώ. Τι θα συμβεί αν δεν είναι ο άνθρωπος που ισχυρίζεται ότι είναι—αν, αντίθετα, είναι σε συμμαχία με το Κακό;»

Ο Κλόδιος συσπάστηκε και γύρισε αργά. «Και, σε ποιον αναφέρεσαι;»

«Ο Καρδινάλιος», αναφώνησε ο Γκρέβιλ. «Τι γίνεται αν σκοπεύει κάτι περισσότερο από το να καλέσει Πνεύματα εναντίον των Άγγλων; Τι γίνεται αν είναι ο ίδιος ο Διάβολος—και έχει έρθει στο Αββαείο μόνο και μόνο για να ανοίξει την πέτρα;»

Ο Κλόδιος έκανε πίσω. «Έχασες την ισορροπία σου; Μιλάς για αίρεση! Για όνομα του Θεού, είναι καρδινάλιος της Αβινιόν!»

Ο Γκρέβιλ συνέχισε: «Και είμαι μοναχός του Κάτω Συμβουλίου, όμως δεν είμαι εξοικειωμένος με τα αποσπάσματα από τα οποία απήγγειλε. Μπορείτε να τα θυμηθείτε;»

Ο Κλόδιος έσκυψε στο πρόσωπο του Γκρέβιλ και τον μάλωσε. «Δεν είναι απλώς ένας μοναχός του Συμβουλίου, αλλά ένας Καρδινάλιος του Συμβουλίου—με τις πλήρεις μεταφράσεις της πέτρας στο χέρι του!»

Δεν θα ήταν πολύ πιο έμπειρος από τον καθένα μας, όσον αφορά την Πύλη;»

«Παρόλα αυτά», τον πίεσε ο Γκρέβιλ, «γνωρίζεις κάποιο από τα αποσπάσματα που απήγγειλε;»

Ο Κλόδιος τον άρπαξε από το μπράτσο και γρύλισε στο αυτί του για την αιτία της δόνησης στο δάπεδο του καθεδρικού ναού - ήταν αποτέλεσμα του καλπασμού αλόγων έξω από την εκκλησία. Έπειτα, άφησε ελεύθερο τον Γκρέβιλ και τον απείλησε. «Μην δοκιμάζεις την υπομονή μου! Δεν θα ξανακούσω τις αιρετικές κατηγορίες σου για τον νέο μας Ηγούμενο. Τώρα, συνέλθε, αλλιώς θα μας κοστίσει και τους δύο τις νόμιμες θέσεις μας ως επιστάτες των κατακόμβων!»

Ο Γκρέβιλ απέλυσε τον Κλόδιο με έναν νευρικό αναστεναγμό προτού κοιτάξει αλλού. Ο επιπλήττοντας μοναχός σταύρωσε τα χέρια του και κοίταξε άγρια τους στρατιώτες στα λουριά του βωμού, οι οποίοι τώρα κοίταζαν το τρεμάμενο πάτωμα. Μερικοί από αυτούς ψιθύρισαν με έντονη ανησυχία και όλες οι τάξεις ταλαντεύτηκαν ελαφρώς από τους νευρικούς στρατιώτες.

Ο Μπορν στεκόταν με τρεις στρατιώτες κοντά στην άκρη του λάκκου και έριξε ένα αυστηρό βλέμμα στις νευρικές του γραμμές πριν τους φωνάξει: «Σιγάστε! Σωπάστε τις γλώσσες σας, αλλιώς

«Ο επόμενος άντρας θα κάνει υπέροχο πάθος στο στύλο μου!» Γύρισε. «Άρμοντ, να είσαι έτοιμος. Τα όπλα σου είναι εκπαιδευμένα!» Γύρισε πίσω. «Όλοι σας θα έχετε την προσοχή σας πάνω μου — όχι ο ένας στον άλλον. όχι στο πάτωμα. όχι στους ιερείς — μόνο σε μένα!» Σχεδόν εκατό στρατιώτες πάγωσαν, σαν ισορροπημένα αγάλματα, με τα μάτια τους καρφωμένα στον Λοχαγό. Η μόνη εμφανής κίνηση, εκείνη τη στιγμή, συνέβη ακριβώς κάτω από τις μπότες του Μπορν, στο πάτωμα, το λάκκο.

Μέσα στην τρύπα, ο Καρδινάλιος Μπλάζι υποχώρησε στον τοίχο και έψαξε ψηλαφώντας για ένα κρεμαστό σχοινί, αλλά βρήκε μόνο μια ολισθηρή, κρύα επιφάνεια που τώρα ήταν καλυμμένη με υγρασία. Ο μοναχός Γκρέιτ πέρασε το κηροπήγιο πάνω από τη λαμπερή λάμψη του τοίχου καθώς έψαχνε για το σχοινί. Αμέσως, οι φλόγες του κηροπήγιου του έγειραν μακριά από τον τοίχο και προς την κατεύθυνση του Gatestone. Ο Γκρέιτ σήκωσε το κεφάλι του, έψαξε τα πάνω άκρα της τρύπας και ανακάλυψε ότι, όπως το φως που κρατούσε, όλες οι φλόγες των κεριών του Τα γύρω κηροπήγια του δαπέδου έγερναν επίσης προς το κέντρο του λάκκου.

«Καπετάνιε! Το λουρί!» φώναξε ο Μπλάσι, σκουπίζοντας μια χούφτα μαύρη βρωμιά στη ρόμπα του και παραπονούμενος μέσα από την ανάσα του. Έπειτα έριξε μια γρήγορη ματιά πάνω από τον ώμο του, στην διογκωμένη Πύλη. «Λοιπόν, αν θέλετε!»

Ένας στρατιώτης κατέβασε βιαστικά το σχοινί καθώς ο Μπορν έδωσε οδηγίες στον Μπλάζι: «Σύρσε το πόδι σου μέσα στη θηλιά του σχοινού». Ο Μπλάζι άρπαξε το σχοινί, όταν—

«Φς!» Ο ξαφνικός ήχος μιας εκκωφαντικής ριπής αέρα προκάλεσε ένα αδυσώπητο σφύριγμα που έμοιαζε με ρήξη ηφαιστειακού πόρου. Οι δύο ιερείς έπεσαν πάνω στον τοίχο. Η λυχνία του Γκρέιτ χτύπησε στο πάτωμα του λάκκου και η φλόγα της έσβησε. Ο Μπλάσι έχασε τις Μεταφράσεις του Ναραμσίν. Η στοιβα από σελίδες σκορπίστηκε. Ξαφνικά, σκαρφάλωσε στο πάτωμα, ακόμα και στα χέρια και στα γόνατα, για να ανακτήσει τις πεσμένες σελίδες. Ωστόσο, παρακολουθούσε με προσοχή την Πύλη και την τρύπα στο κέντρο της, η οποία τώρα γέμισε με μια μαύρη ομίχλη που έσφυζε από ζωή. Το σκοτάδι που στροβιλιζόταν φουσκώνει και καπνίζει πριν ξεχυθεί από την Πύλη ως ένα πυκνό σύννεφο. Ο Μπλάζι άρπαξε την τελευταία σελίδα που είχε χαθεί και όρμησε για τον τοίχο όταν η πυκνή ομίχλη σέρθηκε πάνω από το δάπεδο του λάκκου και έκρυψε τα πόδια του με το απόλυτο σκοτάδι της. Φαινόταν σαν ολόκληρο το δάπεδο του λάκκου να είχε εξαφανιστεί, καλυμμένο ολοκληρωτικά από τις πιο μαύρες σκιές.

Ο Μπλάσι άρπαξε το σχοινί καθώς στρώματα πάγου, σκούρα από αιθάλη, γλίστρησαν κάτω από τον τοίχο. Σηκώθηκε το σανδάλι του και πάλεψε με τη θηλιά στην άκρη του σχοινού, ψάχνοντας μανιωδώς για ένα στήριγμα. Η μαύρη ομίχλη υψωνόταν στο ύψος των γοφών του. «Τράβηξε— Θεέ μου! Σήκωσε με έξω!» Έβαλε τις σελίδες του Ναραμσίν στα δόντια του και έσφιξε το σχοινί.

ούρλιαξε ο Γκρέιτ καθώς περπατούσε ψηλά μέσα από το καυστικό σύννεφο. «Καίει! Είναι φωτιά!»

Η φωνή του Μπορν πρόσταξε από ψηλά: «Εσείς οι δύο—τραβήξτε το σχοινί! Εσείς—φέρτε άλλον έναν! Κουνηθείτε!»

«Τώρα!» ούρλιαξε ο Μπλάσι σφιγμένα με τα δόντια του. Οι στρατιώτες άρχισαν να τον βγάζουν από την τρύπα, παρόλο που φουσκάλες αίματος εμφανίστηκαν στα πόδια του. Ο Γκρέιτ πήδηξε πάνω στον Μπλάσι και ο

Ένα άμεσο τράβηγμα πρόσθετου βάρους έστειλε έναν από τους δύο στρατιώτες να ουρλιάζει με το κεφάλι μέσα στο λάκκο, διαπερνώντας την ομίχλη με ένα αηδιαστικό χτύπημα. Ο εναπομείνας στρατιώτης φώναξε καθώς το γρήγορα γλιστρημένο σχοινί έκαιγε το εσωτερικό των χεριών του. Μαζί, οι ιερείς γλίστρησαν πίσω στο σύννεφο που έφτανε μέχρι τη μέση.

«Γαμώτο, Καρδινάλιο!» ούρλιαξε ο Μπορν καθώς άρπαξε το σχοινί για να αντικαταστήσει τον πεσμένο στρατιώτη του. Κάλεσε άλλους έξι άντρες. «Σε αυτό το σχοινί! Τώρα!» Τα πόδια του σκαρφάλωσαν και το σχοινί τεντώθηκε την ίδια στιγμή που ο Μπλάσι έσπρωξε τον Γκρέιτ μακριά του. Ο ιερέας παραπάτησε προς τα πίσω και εξαφανίστηκε κάτω από την ομίχλη που συσσωρευόταν. Μόνος, πάνω στο σχοινί, ο Μπλάσι γλίστρησε στον τοίχο του λάκκου. Οι στρατιώτες τον τράβηξαν σε ασφαλές μέρος, παρόλο που έριξαν ένα δεύτερο σχοινί στην τρύπα. Ο Μπλάσι κύλησε ανάσκελα και άρπαξε τους μηρούς του. Σκούροι λεκέδες διαπέρασαν τα πιεσμένα μέρη των ρούχων του. Σκληρύνθηκε από τον πόνο και λαχάνιασε, με τις σελίδες ακόμα στα σφιγμένα δόντια του. Ένας στρατιώτης γονάτισε από πάνω του και άπλωσε το χέρι του για να πιάσει το στρίψωμα της ρόμπας του.

«Μην —με αγγίζεις!» φώναξε ο Μπλάσι, κάνοντας μια γκριμάτσα.

Ο Κλόδιος φώναξε από μακριά: «Τι σας συμβαίνει, καπετάνιε; Βγάλτε τον μοναχό Γκρέιτ από εκεί! Θα πεθάνει!»

Ο Μπορν γύρισε και ούρλιαξε στον Άρμοντ, « αν , καθώς έδειξε τον Κλόδιο, «Αν αυτός ο άνθρωπος κινηθείς ή μιλήσεις, άφησέ τον!»

Ακόμα μέσα στο λάκκο, ο Γκρέιτ σηκώθηκε βιαστικά. Σκοντάφτοντας, ψαχουλεύοντας, βήχοντας και τυφλωμένος από τη διαβρωτική ομίχλη που τώρα ανέβαινε ομοιόμορφα στο στήθος του.

Ο Μπορν ούρλιαξε, «Αδέξιοι μπάσταρδοι! Δεν βλέπει! Πλησιάστε το σχοινί ... δώστε το μου!» Τράβηξε το σχοινί από τους στρατιώτες του, έκανε τον κύκλο του λάκκου και το πέταξε μέσα στην τρύπα φωνάζοντας τον Γκρέιτ. «Από εδώ· ναι: περπάτα μέχρι το σχοινί· ναι· συνέχισε να έρχεσαι· είμαι εδώ!»

Ο Γκρέιτ βρήκε το σχοινί και δέθηκε πάνω του, πνιγμένος ακόμα από την καυτή ομίχλη. «Τραβήξτε!» φώναξε ο Μπορν στη σειρά των ανδρών πίσω του. Όλοι τους έγειραν πίσω στο

Σχοινί και ο Γκρέιτ γλίστρησαν στον τοίχο του λάκκου. Μόλις στα μισά του δρόμου προς την ασφάλεια, το δέρμα του Γκρέιτ ξεκολλούσε από τα χέρια του, κολλώντας στον τοίχο του λάκκου σαν βρεγμένο χαρτομάντιλο. Σάρκα κύλησε από τα σφιγμένα του χέρια. γροθιές και γλίστρησε κάτω από το σχοινί, πέφτοντας πίσω στην ομίχλη. Ο Μπορν είδε την άκρη του σχοινιού, χωρίς θηλιά και γάβγισε: «Φέρτε μου το άλλο σχοινί!»

Για άλλη μια φορά, ο Γκρέιτ πετάχτηκε όρθιος, με μόνο το πηγούνι του πάνω από την ομίχλη. Κι όμως, όπως το δέρμα στα χέρια του, που τώρα είχε εξαφανιστεί, η σάρκα από τα αυτιά του έλειπε - είχε διαλυθεί εντελώς. Τώρα κουφός και τυφλός, έτρεχε μανιωδώς γύρω από το λάκκο, τα χέρια του σάρωναν τα τοιχώματά του ψάχνοντας για ένα σχοινί. Έπεσε. Και πάλι, σηκώθηκε. Ο Μπορν ετοιμάστηκε να ρίξει το άλλο σχοινί, αλλά σταμάτησε. Δεν φώναξε τον ιερέα. Δεν μπορούσε. Δεν αναγνώρισε καν την κινούμενη κόκκινη σφαίρα ως κεφάλι ανθρώπου. Κι όμως, ο Γκρέιτ φώναξε τρομοκρατημένος, με τον τόνο της φωνής του να έχει αλλάξει τρομερά από την καυστική ομίχλη. Και αν ποτέ υπήρξε μια διαδοχή από κραυγές τέτοιες που θα μπορούσαν να χαραχτούν στη διαχρονική μνήμη ακόμη και έμπειρων στρατιωτών -

Από το σημείο που έβλεπαν, οι ενενήντα δύο στρατιώτες στο βωμό, δεμένοι με τα λουριά, δεν μπορούσαν να δουν το φρικτό γεγονός που εκτυλίσσονταν στο πάτωμα του λάκκου. Το μόνο που μπορούσαν να κάνουν ήταν να ακούσουν τις ανησυχητικές ικεσίες του απελπισμένου ιερέα, του οποίου οι κραυγές ήταν αυτές ενός ανθρώπου που είχε καεί ζωντανός. Τα μάτια των στρατιωτών βουρκώσανε, οι καρδιές τους έτρεχαν γρήγορα, οι αναπνοές τους γρήγορες. Παρόλα αυτά, παρέμειναν ακλόνητοι, περιμένοντας οποιαδήποτε διαταγή ερχόταν προς το μέρος τους.

Οι τελευταίες κραυγές του Γκρέιτ έσβησαν σε κάτι περισσότερο από γουργουρητά πριν η ομίχλη που σηκώθηκε τελικά τον πάρει. Ο Μπορν προχώρησε γρήγορα προς τον Μπλάσι, ο οποίος τώρα κειτόταν στο πλευρό του, σφαδάζοντας από τον πόνο καθώς ανακάτευε τις σελίδες, αναζητώντας τάξη στους στίχους τους. Ο Μπορν έσκυψε και του γρύλισε: «Ένας άντρας έλιωσε σαν κεριό σε αυτό το «Γαμώτο—ό,τι κι αν καλέσατε!» Ο Μπορν έσκυψε πιο κοντά στον Μπλάσι. «Αυτός είναι ο ευλογημένος στρατός σας από Φαντάσματα—μια μαύρη ομίχλη; Άκουσέ με καλά, Καρδινάλιο. Έχασα έναν άντρα από τα χέρια σου και δεν θα χάσω άλλον! Θα σηκωθείς από εδώ και θα διορθώσεις ό,τι έκανες, αλλιώς θα βάλω τους άντρες μου να τραβήξουν την πλάκα πάνω από την τρύπα.» Στράφηκε στους έξι άντρες που κάλεσε από τα σχοινιά και τους διέταξε να επιστρέψουν στις προηγούμενες θέσεις τους.

«Δεν μπορείς να το κάνεις αυτό!» διαμαρτυρήθηκε ο Μπλάσι ασθμαίνοντας. «Πρέπει να απαγγείλω τα κατάλληλα αποσπάσματα για να κλείσω την πέτρα. Κι όμως, δεν μπορούμε να την κλείσουμε μέχρι να αναδυθούν τα Πνεύματα και να τα καλέσω εναντίον των Άγγλων στο Κρεσί!»

«Τότε κάν' το τώρα! Απήγγειλε τους στίχους! Στείλε τους και θα τραβήξω την πλάκα από πάνω!»

«Δεν υπάρχουν Πνεύματα να καλέσεις. Δώσε τους—δώσε τους περισσότερο χρόνο. Η ομίχλη δεν είναι αυτά!»

«Πώς μπορείς να είσαι σίγουρος; Έχεις δει ποτέ πνεύμα;»

«Δεν έχω δει! Κι όμως, έχω δει πολλές ομίχλες!»

«Και έχω δει και ακούσει αρκετά!» φώναξε ο Μπορν. «Σκοπεύω να κλείσω την πλάκα—είτε σίχο είτε όχι!»

«Άκουσέ με, Μπορν», ούρλιαξε ο Μπλάσι από τον πόνο. «Το να τραβήξεις την πλάκα πάνω από το λάκκο δεν θα κλείσει την πέτρα. Ακόμα κι αν καλύψεις την πέτρα—κάτω από την πλάκα, θα παραμείνει ανοιχτή. Μόνο οι σωστοί στίχοι θα την κλείσουν!»

«Ή θα βρεις εσύ αυτούς τους στίχους σου ή εγώ θα γίνω ο στίχος που θα τραβήξει προς τα έξω εκείνη την καταραμένη πλάκα!»

«ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ! Δεν μπορείς να βιάσεις την πέτρα—ούτε εμένα! Για όνομα του Θεού, Καπετάνιε, κοίταξέ με! Μόλις που μπορώ να πάρω ανάσα από τον πόνο!» Γύρισε πίσω στις σελίδες, ανακατεύοντάς τες με τρεμάμενα δάχτυλα καθώς τις διάβαζε. «Μια στιγμή ακόμα, σε παρακαλώ—σε παρακαλώ», μουγκρίζει, δάκρυα κυλούν στα μάγουλά του και σχεδόν τρελαμένος από το κάψιμο στα πόδια του.

«Δεν έχω ούτε στιγμή, Καρδινάλε! Αυτή η ομίχλη σηκώνεται ακόμα και τώρα! Όταν ξεχυθεί από την τρύπα, τότε θα έχω χάσει την ευκαιρία μου να κλείσω την πλάκα. Οι άντρες μου είναι στη θέση τους και η στιγμή είναι δική μου. Τώρα, είτε εσύ—»

«Ουάου!» Ο Μπορν στράφηκε προς μια ξαφνική ριπή αέρα, η οποία προερχόταν από το λάκκο.

«Κρατήστε τις θέσεις σας», φώναξε στους άντρες του. Ο Λοχαγός επιθεώρησε την αμυδρά φωτισμένη τρύπα, με τις φλόγες όλων των κηροπηγίων του δαπέδου γύρω να έχουν σβήσει. Ένα παγωμένο αεράκι έβγαине από το κοίλωμα. Στο καπό του βωμού, οι ταπισερί κυμάτιζαν με έναν συνεχή άνεμο.

«Όχι! Πιάσε τα!» ούρλιαξε ο Μπλάζι, ψάχνοντας για σκόρπιες σελίδες που φυσούσαν στο πάτωμα. Ωστόσο, αρκετές από τις εφημερίδες έπεσαν παγιδευμένες σε ένα ρεύμα αέρα, μόνο και μόνο για να παρασυρθούν στο λάκκο. Κύλησε όρθιος, πιέζοντας μια ατημέλητη στοίβα από σελίδες στο στήθος του. «Καπετάνιε, πώς περιμένετε να—αυτόν τον άνεμο— δεν μπορώ να κανονίσω—»
Ο Μπορν τον διέκοψε, φωνάζοντας από πάνω του: «Αν αποτύχεις, θα σου βάλω Είσαι υπό κράτηση—και θα επιστρέψεις μαζί μου, στο Παρίσι, και θα πεις στην Αυτού Μεγαλειότητα, τον Βασιλιά, για αυτό το βδέλυγμα, το οποίο η Εκκλησία έχει κρυφά φυλάξει.

Ο Μπλάσι μουγκρίζει καθώς σηκώνεται παραπατώντας. Απομακρύνεται παραπατώντας από το λάκκο, κάνοντας μια γκριμάτσα καθώς κουβαλούσε τις σελίδες μακριά από την τρύπα που φυσούσε από τον αέρα.

Ο Μπορν φώναξε καθώς πλησίαζε το λάκκο: «Φρουρά στις πόρτες· εσείς θα είστε οι δαυλοφόροι μου! Αφήστε τις θέσεις σας και φέρτε επιπλέον αντικαταστάτες από την αυλή—επτά ένοπλους άντρες για να ασφαλίσουν το εξωτερικό κάθε πόρτας που τώρα φυλάτε. Ενημερώστε τους ότι όποιος επιχειρήσει να μπει στην εκκλησία θα θανατωθεί! Τώρα, φύγετε!» Αμέσως, οι φρουροί έτρεξαν και τρεις πόρτες του καθεδρικού ναού χτύπησαν με δύναμη. Ο Μπορν κοίταξε πάνω από τον ώμο του. «Άρμοντ, πρόσεχε ό,τι κινείται!» Γύρισε. «Άνδρες στα σχοινιά· να είστε έτοιμοι να τραβήξετε σαν ένας—στο στόχαστρό μ' Έπειτα, με το σπασμένο στιλέτο του τραβηγμένο, ο Μπορν πλησίασε προσεκτικά την τρύπα.

Στην απέναντι πλευρά του καθεδρικού ναού, ο Γκρέβιλ σκούπισε τα δάκρυα από τα μάγουλά του, πήρε μια βαθιά ανάσα, σήκωσε το βλέμμα του από το πάτωμα και γύρισε στον Κλόντιους, ρωτώντας τον θυμωμένα: «Τώρα που ο μοναχός Γκρέιτ είναι νεκρός, πιστεύεις ότι το πάτωμα τρέμει ακόμα από τα άλογα που καλπάζουν έξω από την εκκλησία;»

Ο Κλόντιους τον κοίταξε με μισόκλειστα μάτια πριν σταυρώσει τα χέρια του ακουμπώντας τον ώμο του στην κολόνα. «Πρόσεχε τη γλώσσα σου, Γκρέβιλ. Εκτός κι αν επέτρεπα στον εαυτό μου μια σφαίρα στην πλάτη, δεν μπορούσα να κάνω τίποτα για να σώσω τον Γκρέιτ. Και γιατί δεν έκανες τίποτα;» Ο Κλόντιους τινάχτηκε. Το κεφάλι του και συνέχισε: «Εξάλλου, ποτέ δεν επιμείναμε να κατέβει σε εκείνο το λάκκο.» Η επιλογή ήταν δική του, αποκλειστικά — και την έκανε μόνο και μόνο σε μια προσπάθεια να κερδίσει την καλοσύνη του Καρδιναλίου. Τώρα, συγκρατήσου τα κλάματά σου και χαμήλωσε τη φωνή σου, για να μην μας πυροβολήσουν και τους δύο!» Ο Κλόντιους έβηξε και έστρεψε την προσοχή του στο λάκκο. Μια στιγμή σιωπής ακολούθησε ανάμεσά τους.

Τελικά, ο Γκρέβιλ ψιθύρισε: «Κάτι συμβαίνει μέσα στο λάκκο. Όλες οι φλόγες των καντηλιών έχουν σβήσει. Και νιώθω ένα σταθερό αεράκι». Κοίταξε κατάματα τον Κλόντιους. «Πρέπει να βγούμε κρυφά από την εκκλησία, όσο οι φρουροί δεν είναι στις πόρτες και ο Λοχαγός μας έχει γυρισμένη την πλάτη».

«Βλέπεις, εκεί;» Ο Κλόντιους έδειξε διακριτικά την απέναντι πλευρά του καθεδρικού ναού καθώς έβηγε ξανά. «Δεν θα φτάσουμε ούτε μέχρι τις πόρτες.»

Ο Γκρέβιλ κοίταξε πάνω από τον ώμο του Κλόντιους και είδε τον Άρμοντ να τους κοιτάζει κατάματα. Ο Γκρέβιλ ψέλλισε στον Κλόδιο: «Ωστόσο, δεν θα μας παρακολουθεί επ' αόριστον. Ίσως καθίσουμε στο πάτωμα και γυρίσει αλλού;»

Ο Κλόντιους υπέκυψε σε περισσότερο επίμονο βήχα. Με την άκρη του ματιού του, ο Γκρέβιλ μελέτησε την αφύλακτη πρόσοψη της εκκλησίας. Με ένα γυριστό βλέμμα, έψαξε για ένα βολικό μονοπάτι διαφυγής, ακολουθώντας ολόκληρο τον εξωτερικό τοίχο. Πέρα από αυτά, παρατήρησε τον πέτρινο σταυρό στον τοίχο, πάνω στον οποίο κρεμόταν η γλυπτή εικόνα ενός σταυρωμένου Ιησού—το κρεμαστό άγαλμα λικνιζόταν σαν αργόστροφο εκκρεμές.

Ο Γκρέβιλ απομακρύνθηκε για να το εξετάσει πιο προσεκτικά πριν αναφωνήσει: «Το βλέπεις να κινείται;» Δείχνοντας προς τον λικνιζόμενο σταυρό, κοίταξε τον Κλόδιο, ο οποίος κουνούσε το χέρι του μπροστά στο πρόσωπό του και έβηχε ακίνητος. Μόνο τότε, σε μια νέα οπτική γωνία, ο Γκρέβιλ εντόπισε Ένα λεπτό στρώμα σκόνης καθόταν πάνω από τον Κλόδιο, κατεβαίνοντας από τα πάνω άκρα της στήλης. Αμέσως, και οι δύο ιερείς κοίταξαν ψηλά, ψάχνοντας για την προέλευση της σκόνης. «Είναι χαλαρό κονίαμα», δήλωσε ο Κλόντιους. Απομακρύνθηκε από τον πυλώνα, καθάρισε τον λαιμό του και έψαξε το ψηλό ταβάνι προτού κοιτάξει ξανά τον Γκρέβιλ, ο οποίος στεκόταν τρομοκρατημένος, με το χέρι στο στόμα του, με μάτια ορθάνοιχτα και κοιτάζοντας την τοιχογραφία του ταβανιού. Ο Κλόδιος ακολούθησε το βλέμμα του και στο ψηλότερο σημείο της οροφής είδε τους τρεις ζωγραφισμένους βασιλιάδες, που φαινόταν σαν να είχαν γυρίσει τα κεφάλια τους, κοιτάζοντας προς τα κάτω, κατευθείαν τους δυο τους.

«Δεν μπορεί να είναι», μουρμούρισε ο Κλόντιους, κρατώντας το μέτωπό του. «Είναι απλώς μια τοιχογραφία. Ο φωτισμός, ή ίσως η σκόνη, την κάνει να φαίνεται ότι κινείται». Και οι δύο ιερείς υποχώρησαν πέρα από τη σειρά των κιόνων και προς τον τοίχο της εκκλησίας. Ο Γκρέβιλ ψιθύρισε: «Θεέ μου, τι έχουμε —αναιρέσει;»

Τρεις πόρτες του καθεδρικού ναού άνοιξαν και ξαναχτύπησαν με δύναμη. Ο Μπορν γονάτισε δίπλα στο λάκκο, κοιτάζοντας στα σκοτεινά βάθη του, όταν έξι στρατιώτες με δώδεκα δάδες τον περικύκλωσαν. Κάτω από τις φλόγες των πυρσών που χόρευαν, τα μαλλιά και τα ρούχα τους κυμάτιζαν σε ένα σταθερό αεράκι. Και με την τρύπα πλέον φωτισμένη, ο Μπορν πετάχτηκε όρθιος. «Πίσω!» φώναξε, κουνώντας τα χέρια στους άντρες του καθώς υποχωρούσε αρκετά βήματα πριν σταματήσει σε ασφαλή απόσταση για να δει την εκπληκτική νέα μορφή της Πύλης, η οποία τώρα κυριαρχούσε στον χώρο της τρύπας.

Στο τρεμάμενο φως των πυρσών και στο παγωμένο αεράκι, σχηματίστηκε ομίχλη στις ανάσες των στρατιωτών. Ο Μπορν εξέτασε μια στροβιλιζόμενη στήλη, η οποία εμφανίστηκε ως ένας μικρός, ακίνητος ανεμοστρόβιλος που στεκόταν στη θέση του Gatestone καθώς αυτός κεντράρει το δάπεδο του λάκκου, στέκοντας μόνο ελαφρώς ψηλότερα από το επίπεδο του δαπέδου του καθεδρικού ναού. Η κορυφή της μαύρης, στροβιλιζόμενης κολόνας ήταν τόσο φαρδιά όσο η βάση της. Και παρόλο που το κέντρο της φαινόταν κούφιο, το αισθητό κενό ήταν πολύ σκοτεινό για να φανεί, μέσα. Ωστόσο, κοντά στην πιο φωτισμένη άκρη του λάκκου, ο Μπορν παρατήρησε ότι η μελανή ομίχλη, η οποία κάποτε απειλούσε να ξεχειλίσει τις άκρες της τρύπας, τώρα άρχισε να υποχωρεί καθώς βυθιζόταν χαμηλότερα στα τοιχώματα του λάκκου, βαθύτερα στην τρύπα, σαν να την τραβούσε σταδιακά ο ανεμοστρόβιλος. Και μέσα στην ομίχλη που διαλύθηκε, το δάπεδο του λάκκου έπεσε στο προσκήνιο, αποκαλύπτοντας τις απλωμένες, άψυχες σιλουέτες ενός ιερέα και ενός στρατιώτη. Ο Μπορν

κάλεσε τους λαμπαδηφόρους του. Στους ανέμους που ανέβαιναν, αναμμένα κάρβουνα ξεπηδούσαν από τις φλόγες των πυρσών. Ο Μπορν κρατούσε το στιλέτο του τραβηγμένο και έτοιμο καθώς πλησίαζε πιο αργά στο λάκκο.

Σταμάτησαν κοντά στην άκρη της σκοτεινής τρύπας. Ένας στρατιώτης κράτησε τον πυρσό του ψηλά και έδειξε προς τα κάτω. «Καπετάνιε, ζουν ακόμα!» Ο Μπορν παρακολουθούσε τις σκιάδες φιγούρες να κυλούν ανάσκελα. Μαζί, οι δύο σιλουέτες φαινόταν να εναλλάσσονται, κυλώντας προς τη βάση του ανεμοστρόβιλου, κινούμενες πιο γρήγορα καθώς τον πλησίαζαν. Ο Καπετάνιος ήταν έτοιμος να ζητήσει μάντες όταν συνειδητοποίησε ότι δεν κινούνταν μόνες τους. Τα πτώματα γλίστρησαν στο πάτωμα και ο ανεμοστρόβιλος τα κατάπιε.

Αμέσως, θορυβώδεις ήχοι αντηχούσαν από το σταθερό βουητό του ανεμοστρόβιλου - θαμπά χτυπήματα, σαν μεγάλες συστάδες λάσπης, που χτυπούσαν επανειλημμένα η μία πάνω στην άλλη. Ο Μπορν έκανε ένα βήμα πίσω. Κοίταξε το πλησιέστερο τοίχωμα της δίνης, καθώς μαύρα και ανώμαλα σχήματα αναδύονταν, τυλίγοντας την εξωτερική της άκρη, φαινομενικά να κυνηγούν το ένα το άλλο μέσα από την περιστρεφόμενη στήλη. Οι λείες άκρες του μαύρου ανεμοστρόβιλου έδωσαν τη θέση τους σε μια ανώμαλη επιφάνεια από σκοτεινές και ακανόνιστες μορφές. Τότε ένα ενιαίο κομμάτι ξεπρόβαλε, ακόμα προσκολλημένο στον ανεμοστρόβιλο. Στρογγυλό και στρογγυλό, το προεξέχον μέρος έκανε κύκλους δίπλα στη στήλη, χαλαρό και πλήρως εκτεταμένο. Εκείνη τη στιγμή, μέσα από το αχνό θάμπωμα μιας στροβιλώδους κίνησης, ο Μπορν αναγνώρισε το ιπτάμενο πράγμα ως ένα κουτσό και αιωρούμενο χέρι, και μόνο τότε ανακάλυψε ότι ολόκληρη η στήλη είχε μετατραπεί σε συλλογή από μαυρισμένα, περιστρεφόμενα μέλη του σώματος.

Ο Μπορν έριξε το στιλέτο του. Κτύπησε στο πάτωμα. Σήκωσε τα χέρια του με φαινομενική ήττα και απευθύνθηκε σε έναν κοντινό στρατιώτη με μια βεβιασμένη έκφραση ικανοποίησης: «Η Αυτού Μεγαλειότητα, ο Βασιλιάς, με διαβεβαίωσε ότι θα μπορούσα να απολαύσω τη διαμονή μου παρέα καλών μοναχών σε ένα γαλήνιο Αββαείο - άφθονο φαγητό, ευλογημένο κρασί από το Αββαείο - ίσως ένα κυνήγι αγριογούρουνου και ένα ψητό για τους στρατιώτες -» Ο Μπορν άρπαξε το γιλέκο του στρατιώτη, με τα μάτια του να λάμπουν, και έδειξε με το δάχτυλό του την στροβιλιζόμενη φάλαγγα. «Τι - για όνομα του Θεού - είναι αυτό;» Ο Μπορν έσπρωξε τον άφωνο στρατιώτη στην άκρη, απομακρύνθηκε και βάδισε βιαστικά σε κύκλο, κρατώντας τα μαλλιά του μακριά από τα μάτια του καθώς σάρωσε τις πιο απομακρυσμένες περιοχές του καθεδρικού ναού. «Αρκετά πια! Καρδινάλε; Άρμοντ, πού είναι ο Καρδινάλιος;»

Στην απέναντι πλευρά της εκκλησίας, ο λοχίας Άρμοντ σκούπισε το δακρυσμένο του μάτι στο μπράτσο του. Μέσα στην αναπνοή του, καταράστηκε το λεπτό στρώμα σκόνης που κατέβαινε σταθερά από πάνω, κατακάθοντας πάνω του και πάνω από τον μικρό κλιμάκιο των βαλλιστρίδων του. «Δεν βλέπω τον Καρδινάλιο, Λοχαγέ», φώναξε ο Άρμοντ, ανοιγοκλείνοντας τα μάτια του καθώς επανατοποθέτησε τις δύο βαλλίστρες του στις πλάτες των ανδρών του.

Κρακ! Μια μεγάλη πέτρα έπεσε από την οροφή και έσπασε στο πάτωμα, μόλις λίγα μέτρα μπροστά από την ομάδα. Δύο από τους τοξότες πετάχτηκαν όρθιοι.

Ο Άρμοντ όρμησε μπροστά. «Μην με πιέζεις με το χέρι», γρύλισε, χτυπώντας μια βαλλίστρα στο πίσω μέρος του λαιμού τους. «Πάρτε τις θέσεις σας». Οι άντρες επέστρεψαν στα γόνατά τους,

ισιώνοντας τα όπλα τους πάνω στους στρατιώτες στα σχοινιά. Ο Άρμοντ υποχώρησε, με τα δύο τόξα του στραμμένα προς το μέρος τους. Ωστόσο, τα μάτια του ήταν στραμμένα αλλού - στους δύο μοναχούς στην απέναντι πλευρά του καθεδρικού ναού - για να μην χάσει από τα μάτια του έναν άλλο ιερέα και απογοητεύσει περαιτέρω τον Λοχαγό του.

Ο Κλόντιους και ο Γκρέβιλ μετακινήθηκαν νευρικά καθώς κοίταζαν προς την κατεύθυνση των πυλών της εκκλησίας. Αμέσως, γύρισαν και είδαν τον Άρμοντ να δίνει οδηγίες σε έναν από τους τοξότες του, και ο γονατισμένος στρατιώτης έστρεψε το όπλο του προς τους μοναχούς.

«Θα μας πυροβολήσει!» αναφώνησε ο Γκρέβιλ, αρπάζοντας σφιχτά τον Κλόντιους από τη ρόμπα.

Ο Κλόδιος τον μάλωσε. «Ίσως —εξαιτίας σου!» Έσπρωξε τον Γκρέβιλ μακριά. «Αφού δεν μπορείς να συγκρατηθείς, μια βαλλίστρα είναι τώρα στραμμένη και στους δύο μας». Λαχάνιασε, σηκώνοντας τη μύτη του στο ταβάνι με εμφανή περιφρόνηση.

Ο Γκρέβιλ παραπονέθηκε· «Δεν είμαστε ασφαλείς εδώ μέσα! Οι πέτρες στις καμάρες πέφτουν—»

«Μητέρα του Ιησού», μουρμούρισε ξαφνικά ο Κλόδιος, κοιτάζοντας το ταβάνι. «Δεν μπορεί να είναι αληθινό».

Ψηλά πάνω από το βωμό, αόρατοι σε όλους εκτός από τους δύο ιερείς, οι τρεις βασιλιάδες της τοιχογραφίας φάνηκαν να ζωντανεύουν, χτυπώντας τα κεφάλια τους, τα πρόσωπά τους παραμορφωμένα από εκφράσεις ακραίας αγωνίας. Ωστόσο, οι κινούμενες εικόνες τους ξαφνικά πάγωσαν στη θέση τους, ακίνητες, με τα στόματα ανοιχτά και τα μάτια ορθάνοιχτα καθώς κοιτούσαν τώρα τον Κλόντιους και τον Γκρέβιλ. Και εκείνη τη στιγμή, τα παγωμένα πρόσωπά τους άρχισαν να τρίζουν και να καίγονται, απελευθερώνοντας ένα σύννεφο καπνού που διαλύθηκε και μια βροχή από καμένες κηλίδες χρώματος που παρασύρθηκαν στο πάτωμα σαν μαύρο χιόνι. Μόνο τότε, οι στρατιώτες κοίταξαν ψηλά, ψάχνοντας για την προέλευση της στάχτης που κάθισε πάνω τους.

Ο Κλόντιους έβηξε και κούνησε το χέρι του μπροστά στο πρόσωπό του, προσπαθώντας να διώξει μια λεπτή ομίχλη σκόνης που έπεφτε. Έπειτα έψαξε για την αιτία των κοφτών, κροταλιστικών ήχων, σαν αυτούς που προκαλούνται από υπερθερμασμένα βράχια που σπάνε σε κρύο νερό, και βρήκε ρωγμές που ακτινοβολούσαν σε όλη την επιφάνεια του τεράστιου πυλώνα, που υψωνόταν δίπλα του. Απομακρύνθηκε από τον κίονα, τον επιθεωρώντας από απόσταση, παρατηρώντας μια βροχή σκόνης που κατέβαινε σπειροειδώς γύρω από την καμπύλη επιφάνειά του. Ξαφνικά, οι ρωγμές διεύρυναν και μεγάλα κομμάτια πέτρας έπεσαν από τον κίονα, συντρίβοντας στο πάτωμα με έναν εκκωφαντικό θόρυβο, τραβώντας την άμεση προσοχή όλων των ματιών στον καθεδρικό ναό. Καθώς κομμάτια του πυλώνα αποκολλήθηκαν μέσα από τη σκόνη και τα πτώματα, ο Κλόντιους παρατήρησε ότι η κατάρρευση του κίονα δεν ήταν τυχαία, αφού ένα εκτεθειμένο Η αδιάσπαστη πέτρα εμφανιζόταν ως η λεία επιφάνεια της πλευράς ενός γιγάντιου σκαλισμένου σε πέτρα ποδιού.

Καθώς οι βράχοι έπεφταν βροχή, έγινε σαφές στον μοναχό ότι ένα πανύψηλο άγαλμα αποκαλυπτόταν σταδιακά κάτω από τα θραύσματα βράχου που έπεφταν. Η κολοσσιαία μορφή ήταν αυτή του Ένας γίγαντας ντυμένος με πανοπλία, κρατώντας ένα μακρύ σπαθί. Το άλλο του χέρι βρισκόταν πιεσμένο κάτω από έναν πέτρινο ογκόλιθο που στήριζε την οροφή του καθεδρικού ναού. Με μια φούστα από λεπτές στρώσεις πανοπλίας, φορούσε σπαρτιατική πολεμική στολή που θύμιζε αυτή ενός αρχαίου Ρωμαίου πολεμιστή.

Καμπύλες πλάκες κάλυπταν τα κάτω άκρα και τα άνω μπράτσα του και το πλήρες κράνος του ήταν στρογγυλό από όλες τις πλευρές, με το ψηλότερο μέρος του καλύμματος του κεφαλιού του να συγκλίνει προς τα πάνω σε μια θαμπή άκρη. Ανάμεσα στα φαρδιά χείλη του, βρίσκονταν αιχμηρές άκρες από σειρές από οδοντωτά δόντια και ένα μόνο κυκλώπειο μάτι βρισκόταν στο κέντρο του μετώπου του.

Ο Γκρέβιλ πέρασε τρέχοντας από τη σειρά με τους κίονες και στάθηκε κουλουριασμένος στον εξωτερικό τοίχο του καθεδρικού ναού. Απομάκρυνε το βλέμμα του από το πανύψηλο άγαλμα του Κύκλωπα και κοίταξε προς μια περίεργη κίνηση, την οποία αντιλήφθηκε με την άκρη του ματιού του. Εκεί, στον τοίχο, ακριβώς δίπλα και ακριβώς από πάνω του, κρεμόταν ο σκαλιστός σταυρός, με την πέτρινη εικόνα του Ιησού - κινούνταν. Ο Γκρέβιλ κοίταξε το ειδώλιο που έμοιαζε με Ιησού. Το στήθος του ανεβοκατέβαινε γρήγορα, σαν να πάλευε να αναπνεύσει. Ο μοναχός γρύλισε στον εαυτό του και γλίστρησε προς τα πίσω στον τοίχο. Συντετριμμένος, κουλουριάστηκε σε μια μπάλα, μόνο και μόνο για να κλάψει και να προσευχηθεί να ξυπνήσει από αυτό που του φαινόταν ένα τρομερό όνειρο - να ανακαλύψει ξαφνικά τον εαυτό του στην ηρεμία του δωματίου του κοιτώνα του. Ο Κλόντιους φώναξε στον Μπορν καθώς έδειξε το νέο άγαλμα του Κύκλωπα: «Δες το, καπετάνιε! Για όνομα του Θεού, τρελαθήκατε; Οι στρατιώτες σας δεν έχουν καμία αντίρρηση! Πρέπει να φύγουμε, τώρα!»

Ωστόσο, ο Μπορν ήταν γυρισμένος πίσω στον Κλόντιους. Ο Λοχαγός φώναξε εντολές σε έναν στρατιώτη στα λουριά του βωμού, ο οποίος είχε πλέον λύσει το σχοινί του και είχε πέσει εκτός σχηματισμού. «Μην φύγεις από τη θέση σου! Γύρνα πίσω στα λουριά τώρα!» Αντ' αυτού, ο στρατιώτης τράπηκε σε φυγή, τρέχοντας προς την πόρτα του καθεδρικού ναού. Το ίδιο γρήγορα, ο Λοχαγός γύρισε και φώναξε: «Άρμονι!» Ξαφνικά, βαλλίστρες έσκασαν, βέλη πέταξαν και ο άντρας έπεσε σκοντάφτοντας στο πάτωμα με αρκετές βέργες καρφωμένες στην πλάτη του. Σπαρασσόταν, πνίγηκε και πέθανε. Μόνο τότε, ο Μπορν απευθύνθηκε στον Κλόντιους, δείχνοντας τον με το δάχτυλο: «Σιωπή, ιερέα· ΣΙΩΠΗ !»

Ο Μπορν γύρισε και μάζεψε τα μαλλιά του που φουσκώνουν, πιέζοντάς τα πίσω από τα αυτιά του. Προχώρησε προς τους δαυλοφόρους του. «Πλησιάστε μαζί μου την τρύπα! Προστατέψτε τις φλόγες σας από τον άνεμο! Συγκεντρωθείτε και κρατήστε τους δαυλούς αναμμένους. Κάθε φλόγα να φωτίζει την επόμενη!» Πλησίασε την άκρη του λάκκου. Στο αχνό φως των φλογών των δαυλών που έγερναν, είδε ρωγμές να σχηματίζονται στα τοιχώματα του λάκκου, να σκαρφαλώνουν προς τα πάνω και πάνω από την ανώτερη άκρη της περιμέτρου του κοίλου. Ωστόσο, τα ρήγματα ακτινοβολούσαν από την Πύλη, μέσα από το ψηλότερο δάπεδο του καθεδρικού ναού, ακόμη και για να εξαπλωθούν κάτω από τις μπότες του. Ο Μπορν έκανε ένα βήμα πίσω μέσα στο λάκκο, το στροβιλιζόμενο χωνί μουγκρίζει· ο ήχος γίνεται όλο και πιο δυνατός καθώς φαινόταν να αυξάνει την ταχύτητα. Μέσα στο βογκητό του, έρχονταν οι ανοδικοί τόνοι πολλών κραυγών, συνολικά, που θύμιζαν μια τεράστια συγκέντρωση ανεξιχνίαστων δεινών - σαν μια βρυχώμενη χορωδία χιλιάδων βασανισμένων ψυχών.

Ο Μπορν ούρλιαξε: «Πού είναι ο Καρδινάλιος;» Ωστόσο, το μάτι του ήταν καρφωμένο στο μαύρο, περιστρεφόμενο τερατούργημα των συμπιεσμένων μελών του σώματος που τώρα βρισκόταν μπροστά του. Τότε διέταξε οι δαυλοφόροι του, φωνάζοντας πάνω στον θόρυβο καθώς έσπρωχνε τους στρατιώτες μακριά από το λάκκο, «Πέστε

πίσω! Όλοι σας, εκτός από τους τρεις σας—κρατήστε το φως σας αναμμένο. Εσείς οι δύο· θέλω περισσότερους πυρσούς σε αυτή την εκκλησία! Φροντίστε! Και εσείς· πάρτε τη θέση σας στα σχοινιά!» Φώναξε στον Άρμοντ. «Να είστε έτοιμοι!» Έπειτα φώναξε σε όλους τους άντρες του καθώς έκανε κύκλους πίσω τους: «Στο σημείο μου· κλείνουμε την πλάκα! Παραταχθείτε ομοιόμορφα όπως πριν! Βηματίστε με τον ίδιο ρυθμό. Και αν δω έστω και έναν από εσάς να σηκώνει το κεφάλι του πάνω μου—» Ωστόσο, ο Λοχαγός έκλεισε το στόμα του, γύρισε αργά προς την κατεύθυνση του λάκκου και κοίταξε ένα λείο, κατακόκκινο σχήμα που ανέβαινε αργά από το κέντρο της στροβιλιζόμενης στήλης από σκούρα σάρκα.

~*~

Απέναντι από τον καθεδρικό ναό, ο Κλόδιος εγκατέλειψε τον Γκρέβιλ και τράπηκε σε φυγή προς τις πόρτες της εκκλησίας όταν μια βολή από μια βαλλίστρα χτύπησε τον πέτρινο τοίχο. Σπίθες εξερράγησαν, μακριά από Το πρόσωπο του Κλόντιους, τον έπεισε απότομα να υποχωρήσει και να ξανασκεφτεί τη διαφυγή του. Υποχώρησε στον Γκρέβιλ, ο οποίος ήταν ακόμα ξαπλωμένος στο πάτωμα. Από μακριά, είδε τον τοξότη να ξαναγεμίζει και να ξαναευθυγραμμίζει το όπλο του πάνω του. Ο Κλόντιους πλησίασε αργά προς τον Γκρέβιλ, παρακολουθώντας τώρα προσεκτικά το γιγάντιο άγαλμα του Κύκλωπα, με το κεφάλι του γυρισμένο προς τα κάτω, που φαινόταν να μελετά τον ιερέα με το μοναδικό του πέτρινο μάτι που ανοιγόκλεινε. Ο Κλόδιος παρηγόρησε τον Γκρέβιλ χτυπώντας τον στον ώμο. «Συνέλθεις. Πρέπει να είσαι δυνατός αν θέλω να σε βοηθήσω να δραπετεύσεις».

Ο Γκρέβιλ ανακάθισε και σκούπισε τα μάτια του. «Ναι... φύγουμε από εδώ. Μακάρι... ναι... ναι... να φύγουμε». Τα γυάλινα μάτια του Γκρέβιλ γύρισαν τριγύρω, φαινόταν να ψάχνουν κάτι, κάπου στην εκκλησία, και ανίκανα να το εντοπίσουν. Ωστόσο, τα μάτια του φαινόταν να ανακαλύπτουν τα πάντα ταυτόχρονα, μόνο που, υπό ένα πολύ διαφορετικό φως. Μουρμούρισε, «Είμαι κουρασμένος. Θα έπρεπε να επιστρέψω στον κοιτώνα και να ξεκουραστώ πριν από τον πρωινό εσπερινό». «Πράγματι.» Ο Κλόντιους συμφώνησε με την ανόητη υπόδειξη του Γκρέβιλ, για να μην τρομάξει περισσότερο τον μοναχό με νέες ιδέες για τις τρομερές συνθήκες τους. «Και θα έπρεπε.»

Ήρθε η ώρα να φύγετε· για να βρείτε ηρεμία και ξεκούραση—πριν από τον πρωινό εσπερινό. Ο Γκρέβιλ κοίταξε τον Κλόντιους, όμως η προσοχή του έπεσε πάνω από τον ώμο του Κλόντιους και προς το μακρινό ταβάνι. Το κενό βλέμμα του ήταν καρφωμένο στις στροβιλιζόμενες εικόνες της απλωμένης τοιχογραφίας. Είδε φτερωτούς Δαίμονες να σκοτώνουν Αγγέλους. Είδε ιπτάμενους Διαβόλους να διαπερνούν έναν κύκλο από μπλε φλόγες, με τα σπαθιά τους ψηλά καθώς αποκεφάλιζαν τρεις απρόσωπους βασιλιάδες. Ζαλισμένος, ο Γκρέβιλ χαμογέλασε αδύναμα και έγνεψε καταφατικά, σαν να αποδεχόταν τα φρικτά γεγονότα στο ταβάνι.

Ο Κλόντιους χαστούκισε τον Γκρέβιλ. «Κοίτα με! Φεύγουμε τώρα! Όταν δω ότι η στιγμή είναι η κατάλληλη, περιμένω να σπεύσεις προς τις πόρτες του καθεδρικού ναού. Μην επιβραδύνεις ούτε να σταματήσεις! Συνέχισε το μάτι σου δεν είναι πουθενά, παρά μόνο στις πόρτες· θα είμαι ακριβώς πίσω σου. Με μαζεύεις;

«Ναι, πρέπει να έπεσα—κι όμως, μπορώ. Να φύγουμε τώρα;» ρώτησε ο Γκρέβιλ, απλώνοντας το χέρι του στον Κλόντιους για να τον βοηθήσει να σηκωθεί. Ένας θορυβώδης κρότος ακούστηκε από πίσω και γύρισαν σαν ένας για να ανακαλύψουν ότι ο μεγάλος πέτρινος σταυρός είχε πέσει από τον τοίχο. Τα υπολείμματά του ήταν σκορπισμένα στο πάτωμα σαν σωρός από θρυμματισμένα κομμάτια.

θραύσματα. Ωστόσο, από όλα τα διάσπαρτα θραύσματα, κανένα δεν αντιπροσώπευε κάποιο αναγνωρίσιμο μέρος του πρώην γλυπτό του Ιησού, αφού κάθε σπασμένο κομμάτι ανήκε μόνο σε αυτό που κάποτε ήταν ο σκαλιστός, πέτρινος σταυρός. Με τα χέρια τους ενωμένα, ο Κλόδιος άρχισε να τραβάει τον Γκρέβιλ όρθιο, όταν—

«Σφύριγμα!» Πίσω από τον Κλόντιους—ένας οξύς ήχος φτυσίματος σαν θυμωμένης γάτας. Ο Κλόντιους γύρισε απότομα ακριβώς τη στιγμή που ο Γκρέβιλ τινάχτηκε προς τα πίσω, και οι δύο μοναχοί έπεσαν στο πάτωμα. Πάγωσαν εκεί που κάθονταν, με τα μάτια ορθάνοιχτα και άναυδα, με τα ράσα τους να μαστιγώνονται στους ανέμους του καθεδρικού ναού καθώς Κοίταζαν κατάματα αυτό που οποιοσδήποτε άγιος άνθρωπος θα μπορούσε να φανταστεί, ένα απερίγραπτο βδέλυγμα. Μπροστά τους στεκόταν το πέτρινο ειδώλιο, το οποίο προηγουμένως ήταν στερεωμένο στον σκαλιστό σταυρό. Τώρα στεκόταν, αποσπασμένο, και ψηλό ίσως όσο ένα μικρό σκυλί. Το σώμα του έμοιαζε με αυτό ενός τσακαλιού. Ωστόσο, εκτός από τα δόντια που έμοιαζαν με βελόνες, το κεφάλι του παρέμεινε αμετάβλητο και σύμφωνο με την προηγούμενη εικόνα του σκαλιστού Ιησού, με αγκαθωτό στέμμα. Και σε αντίθεση με τα μπροστινά του πόδια, τα οποία στέκονταν χωριστά, όρθια και ανεμπόδιστα, Τα πίσω πόδια του ήταν ακουμπισμένα προς τα πίσω στο πάτωμα, και τα δύο έμοιαζαν να είναι καρφωμένα μεταξύ τους και προσκολλημένα σε ένα μεγάλο απομεινάρι του πρώην πέτρινου σταυρού. Το γκροτέσκο άγαλμα σέρθηκε προς το μέρος τους, σέρνοντας το στριμμένο προς τα πίσω πίσω μέρος του και το κομμάτι βράχου που ήταν ακόμα προσκολλημένο. Ο Κλόντιους και ο Γκρέβιλ απομακρύνθηκαν τρέχοντας από την πέτρινη φιγούρα που πλησίαζε.

«Βουητό!» Μια βροντερή φωνή από τον επιβλητικό Κύκλωπα αντήχησε στο εσωτερικό του καθεδρικού ναού, πνίγοντας για λίγο κάθε ήχο. Ο Κλόδιος βρήκε τον γίγαντα να τον κοιτάζει με το ένα μεγάλο του μάτι. Το άγαλμα άφησε το χέρι του από την οροφή, σήκωσε ένα τεράστιο σπαθί με το άλλο και άρχισε να κατεβαίνει από την κορυφή της γωνιακής βάσης της στήλης, όταν και οι δύο ιερείς πετάχτηκαν όρθιοι και έτρεξαν προς τον τοίχο. Ο πέτρινος γίγαντας χτύπησε το σανδαλένιο πόδι του στο πάτωμα της εκκλησίας, προκαλώντας ρωγμές στις πλάκες, οι οποίες εξαπλώνονταν κάτω από τη φτέρνα του. Πέτρες της στέγης και σκόνη γέμισαν το κινούμενο άγαλμα. Ξαφνικά, το μη υποστηριζόμενο τμήμα της στέγης του καθεδρικού ναού κατέρρευσε και, μέσα στο βροντερό χάος, μια τεράστια στήλη από συντρίμμια έπεσε πάνω στον γίγαντα.

Οι Κύκλωπες θρυμματίστηκαν κάτω από την ξαφνική δύναμη και όλα κατέρρευσαν στο πάτωμα σε μια χιονοστιβάδα από χαλίκια και πέτρες. Ένα τεράστιο σύννεφο σκόνης κύλησε πάνω στο πάτωμα, ακόμα κι όταν ο άνεμος το παρέσυρε, διασκορπίζοντάς το παντού και κρύβοντας ολόκληρη τη θέα της εκκλησίας. Στο πάτωμα, η πέτρινη φιγούρα του τσακαλιού έτρεχε τριγύρω, σέρνοντας πίσω της το σπασμένο κομμάτι σταυρού. Όρμησε προς το κέντρο του καθεδρικού ναού και βούτηξε στον μερικώς κλειστό λάκκο. Σαν μια σοκαριστική πανούκλα, η κόλαση καταβρόχθισε τον καθεδρικό ναό, χωρίς να αφήσει καμία ιερή εικόνα. Και η αινιγματική στιγμή μετατράπηκε σε έναν συνεχώς επιδεινούμενο εφιάλτη.

«Σηκωθείτε!» φώναξε ο Λοχαγός Μπορν. Οι στρατιώτες τραβούσαν και τα σχοινιά τεντώνονταν καθώς η πλάκα του βωμού γλιστρούσε πιο μπροστά, τρίβοντας το σπασμένο πάτωμα. Στον ουρλιαχτό του ανέμου και την αναταραχή της σκόνης, οι άντρες στέκονταν σχεδόν κουφοί και τυφλοί. Με το ένα τρίτο του λάκκου καλυμμένο κάτω από μια αργά διεισδυτική πλάκα, οι ολοένα και μεγαλύτερες σχισμές στο πάτωμα σφύριζαν από

ξεχύνοντας ομίχλες παγωμένης ομίχλης. Ένας άντρας φώναξε με κάτι που φάνηκε να είναι μόνο μισή κραυγή. Αμέσως, ο Μπορν εντόπισε μια άδεια θέση στις τάξεις—και μια μεγάλη σχισμή στο πάτωμα που έβγαζε μια στήλη ομίχλης και κρυστάλλων πάγου. Έτρεξε μέσα από τις τάξεις και πήδηξε πάνω από τις απλωμένες ρωγμές στις πλάκες. Ωστόσο, ήταν πολύ αργά. Δεν μπορούσε καν να εντοπίσει τον στρατιώτη του στη βαθιά σχισμή που φαινόταν να κατεβαίνει ακόμη και στα βάθη της κόλασης. Φώναξε στους υπόλοιπους αδρανείς άντρες, που τώρα κρατούσαν ζευγάρια δάδες χωρίς φλόγα: «Κύκλωσε αμέσως πίσω από τον σχηματισμό! Αν κάποιος από εμάς πέσει, πάρτε αμέσως αυτή τη θέση!» Στράφηκε στον απέναντι τοίχο. «Άρμοντ, να είστε έτοιμοι να αναλάβετε τη διοίκηση!» Καθώς οι άντρες έριχναν τους δάδες τους και απομακρύνονταν τρέχοντας από το λάκκο, ο Μπορν κάθισε στη σχισμή του δαπέδου. Δέθηκε στο σχοινί, στη θέση του πεσμένου άντρα του, και προειδοποίησε όλους τους στρατιώτες στα σχοινιά: «Τραβάμε σαν ένας και πεθαίνουμε σαν ένας!»

«Σηκωθείτε!» φώναξε ο Μπορν. Γαλαζωπές αρθρώσεις άρπαξαν σχοινιά. Τρέμοντας άντρες σφύριξαν και βογκήξαν. Ξανά, ο βωμός προχώρησε σιγά σιγά. Φωνάζοντας πάγος εκτοξεύτηκε από τη στροβιλιζόμενη φάλαγγα, χτυπώντας κάθε στρατιώτη. Οι άντρες ήταν βρεγμένοι και βρώμικοι από τη σκόνη, μερικοί έκαναν γκριμάτσες κάτω από παγωμένες γενειάδες, και όλοι τους έφεραν την ίδια έκφραση φόβου και απελπισίας, όπως μπορούσε να φανεί μόνο στη ζέστη μιας σφοδρής μάχης.

«Σηκωθείτε!» Μέσα από την γρήγορα διαλυόμενη σκόνη που κάποτε κατέκλυζε ολόκληρο τον καθεδρικό ναό, ο Καπετάνιος παρακολουθούσε τα πάντα αποκαλυπτικά απομεινάρια μιας λαμπερής Μοναχικής Σχάρας καθώς συνέχιζε να απελευθερώνει μια διαδοχή φωτεινών Οπτασιών από τον λαιμό της. Η μία μετά την άλλη, πετούσαν από το στόμα του πτώματος, η καθεμία διαφεύγοντας πιο γρήγορα από την προηγούμενη - μέχρι που ο λαιμός του πτώματος χτύπησε και ρεύτηκε με τόσο έντονη επανάληψη που σχίστηκε κατά μήκος. Ξαφνικά, ολόκληρο το κεφάλι και ο λαιμός του μοναχού άνοιξαν, στο ίδιο επίπεδο με τους ώμους του και προς κάθε κατεύθυνση, φαινομενικά σαν ένα γρήγορα ωριμάζον, σαρκώδες άνθος. Από τον ακέφαλο κορμό που είχε απομείνει, μια λαμπρή στήλη ρέοντων Πνευμάτων ξεχύθηκε, ουρλιάζοντας και παλλόμενος προς τα πάνω. Οι υψηλότερες περιοχές του καθεδρικού ναού γέμισαν με λαμπερές ημιδιαφανείς μορφές. Παντού, Οπτασίες εξαφανίστηκαν και επανεμφανίστηκαν από την οροφή, τους τοίχους και το πάτωμα - ολόκληρος ο καθεδρικός ναός τρεμόπαιζε με μια αφύσικη λάμψη.

Η πλάκα του βωμού γλίστρησε σε σύντομες εκρήξεις καθώς η τεράστια πέτρα κύλησε πάνω στο πτώμα του μοναχού Γκρέιτ που την εμπόδιζε, και με κάθε τίναγμα της βαριάς πέτρας, ο γυμνός κορμός λύγιζε. Πιο πίσω μέχρι που το τρομερό βάρος του έσπασε τη σπονδυλική του στήλη. Το πτώμα αναποδογυρίστηκε και διπλώθηκε απότομα στο πλάι. Σε αυτή την φρικιαστική και αφύσικη γωνία, τα υπολείμματα του κεφαλιού του που κουνούσαν αποκολλήθηκαν, μόνο και μόνο για να τα καταπιεί η βρυχώμενη μαύρη στήλη από κάτω. Ξαφνικά, η έξοδος των Πνευμάτων του λαιμού σταμάτησε, ωστόσο η ανοιγμένη τρύπα του λαιμού του συνέχισε με μια λαρυγγικό βογκητό—σε αρμονία με κάθε χτύπημα της πλάκας του βωμού. Ωστόσο, τα στριμμένα υπολείμματα τελικά εξαφανίστηκαν κάτω από την ολισθαίνουσα πέτρα. Τελικά, σε μια στιγμή που μπορεί να φαινόταν αιώνιος, ο εκκωφαντικός βρυχηθμός άρχισε να υποχωρεί· οι άνεμοι κόπασαν· η σκόνη κατακάθισε και ένας αντηχητικός γδούπος σείστηκε το δάπεδο του καθεδρικού ναού. Με την πλάκα του ιερού

Τώρα κλειδωμένοι στη θέση τους, ο Μπορν και οι άντρες του είχαν επιτέλους καλύψει το λάκκο. Ένα χαμηλό βουητό συνέχιζε να αντηχεί στο πάτωμα, μαρτυρώντας τη στροβιλιζόμενη στήλη από μαυρισμένα μέλη σωμάτων που εξακολουθούσε να μαίνεται κάτω από την επιστέγασμα του βωμού.

Αν και ο Καρδινάλιος Μπλάζι είχε καταφέρει να ανοίξει την Πύλη—αρκετά για να απελευθερώσει έναν στρατό Πνευμάτων— δεν βρήκε ποτέ την ευκαιρία να απαγγείλει τα υπόλοιπα αποσπάσματα που θα μπορούσαν να τα στείλουν εναντίον των Άγγλων, στο Κρέσι. Ως εκ τούτου, η αγέλη των άστοχων Φαντασμάτων απλώς έκανε κύκλους γύρω από την οροφή, χωρίς κατεύθυνση ή εντολή από κανέναν. είδος.

«Γαμώτο, Καρδινάλιο!» Η φωνή του Μπορν βρυχήθηκε μέσα στο παραμένον σκοτάδι - η ηχώ της χάθηκε γρήγορα σε ένα ίχνος επικαλυπτόμενων ηχώ.

~*~

Έξω από την εκκλησία και απέναντι από το χώρο του Αβαείου, ο Οντίνο κοίταξε μέσα από τους αιθαλείς θάμνους. Τα γόνάτα του παραλίγο να υποχωρήσουν σε ένα κύμα ναυτίας καθώς παρακολουθούσε τέσσερις στρατιώτες να μεταφέρουν τα άτονα λείψανα του Ιβάν από την μπροστινή είσοδο του κτιρίου της κατακόμβης. Μετέφεραν το πτώμα στο λουτρό όπου το τοποθέτησαν δίπλα στον εξωτερικό τοίχο. Ο Οντίνο έπνιξε τα δάκρυά του, με το μυαλό του καρφωμένο στον Λάζαρο. Μελέτησε τους στρατιώτες που στέκονταν συγκεντρωμένοι στην αυλή, με την προσοχή τους στραμμένη αποκλειστικά στην εκκλησία. Οι άντρες έδειξαν στον αέρα, σε φωτεινές Οπτασίες που αναδύονταν από την οροφή του καθεδρικού ναού. Οι κίτρινες λαμπερές μορφές κύκλων τα καμπαναριά της εκκλησίας καθώς κυνηγούσαν η μία την άλλη ανάμεσα στις ψηλές σειρές από πέτρινα γκροτέσκα. Όλοι μαζί, σμήνηκαν σαν περιστέρια που μάχονταν και ανταγωνίζονταν για μέρη για να κουρνιάσουν.

Μη μπορώντας να εντοπίσουν τον Λάζαρο μέσα στις κατακόμβες, οι στρατιώτες του Μπορν επέστρεψαν πάνω από το έδαφος και βγήκαν στην αυλή μόνο για να ανακαλύψουν μια ομίχλη από λαμπερά Πνεύματα να πλανώνται στα πάνω τμήματα του καθεδρικού ναού. Υπνωτισμένοι από το σουρεαλιστικό θέαμα που ξεδιπλωνόταν μπροστά τους, οι φρουροί συγκεντρώθηκαν με τους συμπολεμιστές τους, με τις πλάτες τους γυρισμένες στη σειρά από θάμνους όπου κρυβόταν ο Οντίνο—ο μοναχός είδε την ευκαιρία του.

Ο Οντίνο ξέφυγε από τους θάμνους και γλίστρησε μέσα από την πλαϊνή είσοδο του κτιρίου της κατακόμβης. Έτρεξε στον μακρύ διάδρομο, έστριψε σε μια γωνία και πίεσε το αυτί του στο σιδερένιο, ξύλινη πόρτα της εισόδου της κατακόμβης. Έπειτα, άνοιξε την πόρτα με δυσκολία και τη διαπίστωσε αφύλακτη από μέσα. Ακόμα απαρατήρητος, κατέβηκε σέρνοντας το αμυδρά φωτισμένο κλιμακοστάσιο και έτρεξε μέσα από τους διαδρόμους, στρίβοντας πέρα δώθε, κατεβαίνοντας βαθιά στη γη και σε ένα αδιάσπαστο πέρασμα που δεν οδηγούσε πουθενά, εκτός από την Τρύπα του Πηγαδιού.

Μόλις έφτασε στην Τρύπα του Πηγαδιού, ο Οντίνο έβαλε έναν πυρσό στο σκοτεινό κοίλωμα και ψιθύρισε: «Λάζαρε;» Ωστόσο, το δωμάτιο ήταν άδειο, προσφέροντας μόνο το γουργούρισμα μιας υπόγειας πηγής που περνούσε μέσα από ένα φαρδύ χαντάκι στο πάτωμα. Ο Οντίνο έκανε ένα βήμα.

μέσα. Σέρνονταν μέχρι την άκρη του δωματίου, όπου άρπαξε ένα από τα πολλά ξύλινοι κουβάδες με νερό που πλαισίωναν τον τοίχο του. Πλησίασε το χαντάκι και χτύπησε τον κουβά στο βράχο. «Λάζαρε; Πού είσαι; Είσαι ο μοναχός Οντίνο». Έπειτα, πέρασε τον φακό πάνω από το χαντάκι και έψαξε κάτω από το νερό.

Ο Οντίνο χτύπησε τον κουβά στο πάτωμα. Έσπασε καθώς ο Οντίνο ούρλιαξε: «Λάζαρε, έλα έξω!» Αμέσως, η επιφάνεια του υπόγειου ρέματος έσπασε από έναν μουσκεμένο Λάζαρο, ο οποίος είχε κρυφτεί σε μια μικρή σπηλιά κάτω από το πάτωμα - μια τσέπη γεμάτη αέρα που δημιουργήθηκε από αιώνες διάβρωσης. Ευτυχώς, μόνο πέντε ψυχές γνώριζαν την ύπαρξή του: ο Λάζαρος, ο Οντίνο, δύο παραμορφωμένοι ιπποκόμοι ονόματι Μιγκέλ και Θάτιος, στους οποίους ο Λάζαρος εμπιστεύτηκε την εμπιστοσύνη του, και ένας γεροδεμένος, ασημένια μαλλιάς μοναχός που τώρα κείτονταν δίπλα στο λουτρό, για πάντα σιωπηλό.

«Είναι ο πατέρας—»

«Ναι. Ο Ιβάν πέθανε, Λάζαρε· όμως θα είναι πάντα μαζί σου—εδώ», απάντησε ο Οντίνο, χτυπώντας ελαφρά το στήθος του Λάζαρου. Κατάπιε με δυσκολία. «Άκουσέ με, αγόρι μου· ο χρόνος είναι λίγος. Πρέπει να φύγουμε γρήγορα!» Πέταξε στην άκρη τα υπολείμματα του κουβά, έπιασε το απλωμένο χέρι του Λάζαρου και τον σήκωσε έξω από το νερό. Ο Λάζαρος τράβηξε το έσταζε μάσκα από τη ζώνη του από σχοινί και έστριψε το νερό από αυτήν όταν ο Οντίνο του την πήρε και την πέταξε στο ρυάκι. «Δεν χρειάζεται αυτό. Ο κόσμος σου έχει αλλάξει—αλλιώς». Ο

Λάζαρος παρακολουθούσε καθώς το ορμητικό ρεύμα παρέσυρε τη μάσκα. Και

Η μάσκα γλίστρησε μέσα από μια φθαρμένη τρύπα στον τοίχο, χαμένη για πάντα μέσα στα σκοτεινά νερά κάτω από τη γη.

Έφυγαν από την Τρύπα του Πηγαδιού και έτρεξαν στην ελικοειδή σήραγγα. Μπροστά τους, ο βαρύς μοναχός έριξε έναν φλεγόμενο πυρσό στο σκοτάδι που ξεδιπλωνόταν και, πίσω τους, ένα ίχνος καπνού πλανιόταν πάνω σε μια σμιλεμένη στέγη, καθώς ένα ίχνος νερού από το έσταζε χιτώνα του Λάζαρου κυλούσε βαθύτερα στη σήραγγα. Πιο πέρα, πέρα από τον ώμο του μοναχού, αντανάκλασεις στις φαρδιές κόρες των αγοριών θα μπορούσαν να εμφανιστούν ως ένα ζευγάρι λαμπερών κίτρινων δίσκων στο φως της φλόγας του πυρσού που ανεμίζει. Ο Λάζαρος επιτάχυνε το βήμα του, η βρεγμένη ρόμπα του χτυπήθηκε και έσκασε καθώς έπεσε δίπλα στον Οντίνο. Τον ρώτησε: «Γιατί ουρλιάζει η Πύλη, μοναχέ;»

Ο Οντίνο σταμάτησε απότομα και έγειρε στον τοίχο για να πάρει ανάσα πριν στρέψει τον φακό σε ένα ζευγάρι γαλάζια μάτια. «Κραυγή; Πώς ουρλιάζει;»

«Το ακούω. Στην καρδιά μου—τον ήχο του. Ακόμα και τώρα, έρχεται από εκεί πέρα.» Λάζαρος έδειχνε προς τα υψηλότερα σημεία του βραχώδους τοίχου της σήραγγας.

Ο Οντίνο σκέφτηκε τον ισχυρισμό του Λάζαρου και συνειδητοποίησε ότι το αγόρι έδειχνε προς την κατεύθυνση του καθεδρικού ναού - προς την καρδιά του. Ο μοναχός τον μάλωσε: « Δεν θα ξανακούσω αυτή την κακολογία, αγόρι! Τώρα σώπα, για να μην μας ακούσουν!» Και πάλι, έτρεξαν στη σήραγγα.

Βιάστηκαν να περάσουν μέσα από τον λαβύρινθο των διαδρόμων των κατακόμβων. Τελικά, ο Οντίνο κρύφτηκε στα δωμάτια των αγοριών και γάβγισε βραχνά: «Βγείτε από αυτή τη βρεγμένη ρόμπα!» Έσκυψε στο πλάι της εισόδου. «Έχετε καινούργια ρούχα;»
«Τα έχω κάτω από το κρεβάτι μου.»
«Τότε, συνέχισε μαζί τους. Δεν μπορώ να σκύψω εκεί κάτω! Έχεις άλλη κουκούλα;»
«Μόνο αυτό που μου πήρες, μοναχέ.»
«Δεν έχει σημασία. Γδύσου και ντύσου γρήγορα.» Οντίνο κοίταξε έξω από το δωμάτιο και στον κεντρικό διάδρομο, όμως δεν είδαν τίποτα, εκτός από σκοτάδι, αφού με τον Λάζαρο να κρύβεται τώρα, κανείς δεν μπόρεσε να αντικαταστήσει τους πυρσούς των κατακομβών. Παρ' όλα αυτά, ο Οντίνο στεκόταν φρουρός, αφουγκραζόμενος ανεπαίσθητους ήχους, παρακολουθώντας για μια μακρινή λάμψη ενός ανιχνευτικού πυρσού.

Ο Οντίνο γύρισε και είδε τον Λάζαρο να γονατίζει δίπλα στο κρεβάτι του, κλαίγοντας σιωπηλά πάνω από ένα ξύλινο κουτί γεμάτο ρούχα.

«Τι συμβαίνει, αγόρι μου;» σφύριξε ο Οντίνο.

Ο Λάζαρος έβαλε το χέρι του στην άκρη του κουτιού. «Έχω μια κουκούλα—μια καινούργια. Και δύο περισσότερα—ένα σημειωμένο για τον Μιγκέλ—ένα άλλο για τον Θάτιο.

«Συνέχισε, Λάζαρε! Δεν είναι η κατάλληλη στιγμή!» Ο Οντίνο όρμησε μπροστά με τον φακό, τραβηγμένος έβγαλε τις ρόμπες και τις μάσκες από το κουτί και τις έβαλε πάνω στο κρεβάτι.

Ο Λάζαρος σκούπισε το πρόσωπό του, πετάχτηκε όρθιος και γδύθηκε γρήγορα. Ο Οντίνο πέρασε τον φακό πάνω από το κρεβάτι ενώ χώριζε τα ρούχα με το ελεύθερο χέρι του. Το αγόρι περπατούσε σε κύκλο, σφίγγοντας το στήθος του, γυμνός και τρέμοντας. Σχεδόν από κάθε άποψη, το λεπτό σώμα του Λάζαρου φαινόταν τόσο φυσιολογικό όσο οποιουδήποτε ανθρώπινου αγοριού της ηλικίας του, εκτός από το ότι δεν είχε καμία ένδειξη αφαλού στην κοιλιά του. Ωστόσο, η μεγαλύτερη διαφορά μεταξύ του Λάζαρου και των άλλων αγοριών-γαιοκτήμονες δεν ήταν η σκυφή πλάτη, όπως υπέθεταν οι κάτοικοι του Αββαείου - γαιοκτήμονες, μοναχοί και ηγούμενοι. Στην εμφάνιση, η σπονδυλική του στήλη ήταν τέλεια ευθυγραμμισμένη όπως κάθε γυμνασμένου αγοριού. Η πιο εμφανής διαφορά ήταν μακράν

ότι ο Λάζαρος είχε ένα ζευγάρι διπλωμένα, μεμβρανώδη φτερά, από σάρκα και οστά.

Ο Λάζαρος άνοιξε τα φτερά του και τίναξε γρήγορα το νερό από πάνω τους. Τα δίπλωσε ξανά σε μια σκύψιμο ανάσκελα και γύρισε να αναζητήσει τον Οντίνο, με ρούχα ριγμένα στο αντιβράχιό του, συνοφρυωμένος, καθώς σταγόνες νερού έτρεχαν στο ζαρωμένο μέτωπό του.
«Συγχώρεσέ με, μοναχέ», είπε ο Λάζαρος με χαμηλωμένο βλέμμα.

Ο Οντίνο έγνεψε καταφατικά προς το κρεβάτι του Λάζαρου. «Χρησιμοποιήστε τα σκεπάσματα του κρεβατιού σας για να στεγνώσετε.»

Ο Λάζαρος το έκανε και ο Οντίνο του άπλωσε το χέρι. «Τώρα, ντύσου.»

Καθώς το αγόρι ντυνόταν, ο Οντίνο του έδειξε ένα άλλο πλήρες σετ ρούχων ριγμένα πάνω στο κρεβάτι, που περιλάμβανε μια ρόμπα, ένα περίζωμα, μια κουκούλα και δύο ζευγάρια γάντια ποδιών. «Ο νυχτερινός αέρας είναι κρύος. Θα φορέσεις και τους δύο επιδέσμους, τον έναν πάνω στον άλλον. Γρήγορα τελείωσε!»

Ο Οντίνο τον χτύπησε στον ώμο, έτρεξε πίσω στην πόρτα και στάθηκε φρουρός καθώς ο Λάζαρος ασχολούνταν. «Άκουσέ με, Λάζαρε. Θα φύγουμε από τις κατακόμβες. Ωστόσο, υπάρχουν πολλοί στρατιώτες στο χώρο του Αββαείου, οι οποίοι θα κάνουν ό,τι μπορούν για να ελέγξουν

η διαφυγή μας. Και παρόλο που το κάλυμμα του σκότους είναι δικό μας, δεν μπορούμε να μας δουν ή να μας ακούσουν—και πρέπει να κινούμαστε σαν τον άνεμο.» Ο Οντίνο έπνιξε έναν βήχα και κοίταξε τον Λάζαρο. «Με καταλαβαίνεις, αγόρι;»

«Ναι, μοναχέ. Ωστόσο—ίσως θα μπορούσαμε να κρυφτούμε στις κατακόμβες—μόνο μέχρι την επόμενη μέρα», πρότεινε ο Λάζαρος με τρεμάμενη φωνή. Ο μοναχός διέκρινε μια έκφραση σοβαρή ανησυχία στο πρόσωπό του, λίγο πριν το αγόρι βάλει τη μάσκα στο κεφάλι του.

Σαφώς, ο Οντίνο συνειδητοποίησε ότι ο Λάζαρος γνώριζε ελάχιστα για τον κόσμο έξω από τις κατακόμβες, εκτός από ό,τι μπορεί να είχε συγκεντρώσει από βιβλία του βιβλιογραφικού συστήματος της Αβαείου. Ο Λάζαρος έσφιξε τα κορδόνια της κουκούλας του και πρόσθεσε: «Οι στρατιώτες μπορεί να μην μας ανακαλύψουν εδώ κάτω. Γνωρίζω έναν κούφιο τοίχο μέσα στη σήραγγα Μπένιου—»

Ο Οντίνο διέσχισε το δωμάτιο, άρπαξε τον ώμο του αγοριού και τον σκούνηξε. «Όχι!»

Πρέπει να αναλάβεις τον έλεγχο του εαυτού σου! Οι κατακόμβες δεν υπάρχουν πια. Δεν υπάρχουν πια δάδες να ανάψεις ή να σβήσεις. Τέλος η οινοποίηση. Τέλος ο καθαρισμός τοίχων και δαπέδων. Από αυτή τη στιγμή και στο εξής, οι μόνες εντολές που πρέπει να υπακούσεις θα προέρχονται απευθείας από εσένα. Και θα ζήσεις ή θα πεθάνεις σύμφωνα με αυτές τις εντολές! Μην κάνεις λάθος, Λάζαρε!

«Δεν θα γίνω μοναχός ακόμα—»

«Καμία εξαίρεση, Λάζαρε. Η ίδια σου η ζωή εξαρτάται από αυτό!»

Ο Λάζαρος χαμήλωσε τους ώμους και το κεφάλι του και έμεινε σιωπηλός.

Ο Οντίνο τον άφησε ελεύθερο και αναστέναξε. «Τι συμβαίνει τώρα;»

«Φοβάμαι, μοναχέ.»

Ο Οντίνο γονάτισε μπροστά του. «Και καλύτερα να είσαι!» Ο ιερέας έδειξε προς το ταβάνι. «Αυτοί οι άντρες εκεί πάνω θα σε σκοτώσουν αν σε πιάσουν. Ο φόβος είναι η ίδια η προϋπόθεση για να σε κρατήσει ζωντανό. Ο φόβος είναι καλός.» Κούνησε τον φακό. «Ο φόβος είναι φίλος σου, ποτέ δεν πρέπει να δοκιμαστείς ή να προδοθείς.» Ο Οντίνο τράβηξε τη δεύτερη μάσκα από το κρεβάτι. «Τώρα, βάλε άλλη μια κουκούλα πάνω από τη μία και δέστε αμέσως ένα τρίτο ζευγάρι γάντια ποδιών πάνω από τα δύο!» Ο Οντίνο σηκώθηκε απότομα και επέστρεψε στην πόρτα.

Ο Λάζαρος ντύθηκε βιαστικά καθώς ο Οντίνο του έκανε διάλεξη. «Δεν είσαι πια αγόρι — είσαι άντρας— έτσι;»

«Μάλιστα, μοναχέ», γκρίνιαξε ο Λάζαρος, στερεώνοντας μια δεύτερη μάσκα πάνω από την πρώτη και αρπάζοντας ένα άλλο ζευγάρι γάντια ποδιών.

«Τότε, θυμήσου το όνομά μου· ποιο είναι το όνομά μου;»

«Το όνομά σου είναι μοναχός Ντελόν Οντίνο, μοναχέ.»

«Δεν είναι! Συγκέντρωσέ το καλά—το αγόρι που το έλεγαν Λάζαρο, δεν υπάρχει πια. Έχει γίνει άντρας. Μιλάει και συμπεριφέρεται με κάθε τρόπο όπως ο πατέρας του.» Ο Οντίνο χτύπησε το χέρι του στις πέτρες του τοίχου και ο Λάζαρος τινάχτηκε, στρέφοντας γρήγορα τις σκοτεινές τρύπες της μάσκας του προς τον μοναχό. «Τώρα είσαι ο Ιβάν! Ιβάν είσαι. Τώρα, απάντησε μου ξανά, μόνο αυτή τη φορά, όπως θα έκανε ο Ιβάν. Πώς με λένε;»

«Οντίνο», απάντησε ο Λάζαρος, με την προσοχή του ακόμα στα γάντια των ποδιών του.

«Μπράβο», απάντησε ο Οντίνο με ένα σύντομο χαμόγελο. «Αυτή την παραμονή, γίνεσαι ο περήφανος/η σου

πατέρα. Θα επικαλεστείς δύναμη από αυτόν—από μέσα σου. Θα σε καθοδηγεί πνευματικά, «μέχρι το τέλος των ημερών σου. Και θα είναι για πάντα μαζί σου». Ο Οντίνο χτύπησε το στήθος του. «Εδώ· στην καρδιά σου». Ο Οντίνο κοίταξε κάτω καθώς ένωσε ένα μικρό αντικείμενο κρυμμένο κάτω από τον χιτώνα του. «Α, ναι. Επέμεινε να έχεις αυτό, αν κάτι —εντάξει—εδώ». Με το ελεύθερο χέρι του, ο ιερέας τράβηξε ένα δερμάτινο κολιέ από σχοινί. Από το λαιμό του κρεμόταν ένας μικροσκοπικός, ξύλινος σταυρός, τον οποίο ο Λάζαρος αναγνώρισε αμέσως ως τον σταυρό προσευχής του Ιβάν. Ο Οντίνο πλησίασε το αγόρι και του πέρασε το κολιέ γύρω από το κεφάλι πριν βάλει τον σταυρό κάτω από τη ρόμπα του. «Ορίστε, τώρα είσαι ο Ιβάν. Και ο Ιβάν δεν κλαίει ποτέ, έτσι δεν είναι;» Ο Λάζαρος κοίταξε τον Οντίνο, τα μπλε μάτια του άστραφταν στο φως ενός φακού μέσα από ένα ζευγάρι από τρύπες στη μάσκα του.

«Όχι, φίλε... όχι, Οντίνο», απάντησε ο Λάζαρος. «Ντυμένος είμαι».

«Τότε, ας φύγουμε.» Ο Οντίνο τον χτύπησε στον ώμο. «Και ό,τι και να μας συμβεί, να θυμάσαι μόνο ότι πρέπει να φύγεις βιαστικά από αυτό το Μοναστήρι, να μείνεις για πάντα μακριά του. Αν με πιάσουν οι στρατιώτες, δεν πρέπει να κοιτάξεις πίσω ή να διστάσεις. Μόνος σου, δεν θα με σκοτώσουν. Κι όμως, αν σε πιάσουν, τότε θα μας σκοτώσουν και τους δύο - εσένα, για αυτό που είσαι, και εμένα, που σε βοήθησα να δραπετεύσεις.» Ο Οντίνο μισόκλεισε τα μάτια του. «Η ζωή μου είναι στα χέρια σου. Μη με απογοητεύσεις, Λάζαρε.»

Ο Λάζαρος έτριψε ένα μικρό αντικείμενο που ήταν κρυμμένο κάτω από τον χιτώνα του και έριξε τους ώμους του πίσω. «Δεν θα—Οντίνο.»

Ο Οντίνο πέταξε τον αναμμένο πυρσό πάνω στο κρεβάτι και οι φλόγες τύλιξαν αμέσως τα σκεπάσματα. Ο καπνός υψώθηκε πάνω στην πέτρινη οροφή και ξεχύθηκε στον διάδρομο. Ο Λάζαρος θυμήθηκε την επιστολή του Ναραμσίν και τις πολλές σελίδες με χαραγμένα σύμβολα. Βούτηξε μπροστά και έχωσε το χέρι του στο καλαμάκι του στρώματος, αλλά δεν βρήκε χαρτιά. Ο Οντίνο τον τράβηξε μακριά. «Τι, στο καλό, κάνεις;»

«Είχα ένα ρολό περγαμηνής εκεί μέσα!» αναφώνησε ο Λάζαρος, δείχνοντας το φλεγόμενο κρεβάτι. «Έφυγε.»

«Άφησέ το να φύγει.» Ο Οντίνο γύρισε το κεφάλι του Λάζαρου από τις φλόγες και τον κοίταξε κατάματα στα μάτια. «Έχεις όλα όσα χρειάζεσαι. Τώρα, άκουσέ με. Αν μας ανακαλύψουν, πρέπει να επιστρέψεις στην Τρύπα του Πηγαδιού και να κρυφτείς στη σπηλιά από κάτω.» το πάτωμα—όπως πριν. Το σκοτάδι και ο καπνός θα σε σκεπάσουν, έτσι δεν είναι;

«Θα το κάνω», απάντησε ο Λάζαρος.

Ο μοναχός έγενεψε καταφατικά, σκουπίζοντας φρέσκες σταγόνες ιδρώτα από το μέτωπό του.

«Φύγαμε, λοιπόν—σαν τον άνεμο», σφύριξε.

Ο Οντίνο άκουγε κοντά στην πόρτα πριν συνοδεύσει βιαστικά τον Λάζαρο στον σκοτεινό διάδρομο. Πίσω τους, η λάμψη μιας βροντερής φωτιάς έσβηνε καθώς αξιοσημείωτα στοιχεία του περάσματος έπεφταν σε πιο σκοτεινές σκιές. Ο Οντίνο οδηγούσε τον εαυτό του μέσα από τη μαύρη σήραγγα, όπως έκανε συχνά, κατά τη διάρκεια των νυχτερινών προσκυνημάτων στο κελάρι. Έγειρε τις άκρες των δακτύλων του στον τοίχο και έψαχνε για αξιομνημόνευτα σημάδια που θα μπορούσαν να τον ενημερώσουν ακριβώς πού περπατούσε. Ο Λάζαρος περπατούσε από κοντά πίσω του καθώς περπατούσε στο κέντρο του

στο διάδρομο και, με το γρήγορο και σταθερό του βάδισμα, δεν άγγιζε τίποτα. Στο σκοτάδι, το επιβλητικό περπάτημα του αγοριού θα μπορούσε να φανεί πανομοιότυπο με αυτό του πατέρα του· με μεγάλα βήματα που χτυπούσαν σαν να χτυπούσαν τις φτέρνες του και έμοιαζαν να κινούν τη γη κάτω από τα πόδια του. Μαζί, ο μοναχός και ο ιπποκόμος έστριψαν μια στροφή και κινήθηκαν βιαστικά προς μια μακρινή λάμψη στο τέρμα του διαδρόμου.

Τελικά, η σήραγγα άνοιξε σε έναν ψηλό περίβολο, με φαρδιά σκαλοπάτια που οδηγούσαν προς τα πάνω, προς ένα πέτρινο πλατύσκαλο. Στην κορυφή του πλατύσκαλου, μια αφύλακτη, σιδερένια, ξύλινη πόρτα σηματοδοτούσε την είσοδο των κατακόμβων της Μονής. Κοντά στους πρόποδες των σκαλοπατιών της κατακόμβης, ένας τρεμάμενος πυρσός πάλευε να κρατήσει την τελευταία του φλόγα. Από αυτόν, μια λαμπερή κόκκινη θράκα έπεσε στο πάτωμα και έσβησε. Ο Οντίνο ανέβηκε το κλιμακοστάσιο, σκαρφαλώνοντας τη μισή σκάλα πριν ανακαλύψει ότι ο Λάζαρος δεν τον ακολουθούσε πια. Σταμάτησε και γύρισε για να ανακαλύψει το αγόρι να στέκεται κάτω από το χαμηλωμένο φως του πυρσού και να κοιτάζει επίμονα στο πάτωμα. Ο ιερέας λαχάνιασε και κατέβηκε τις σκάλες. Μόνο τότε κατάλαβε ο ιερέας την αιτία της απόσπασης της προσοχής του αγοριού. Ο Λάζαρος κοίταξε το πάτωμα και εξέτασε μια απλωμένη κηλίδα αίματος που, μόλις πριν από λίγο, έρεε στις φλέβες του Ιβάν.

«Όχι τώρα!» Ο Οντίνο τον άρπαξε από το μπράτσο και, μαζί, ανέβηκαν τρέχοντας τη σκάλα. Ο μοναχός άνοιξε την πόρτα της κατακόμβης μισάνοιχτη και αφουγκράστηκε—μόνο για να ακούσει σιωπή. Άνοιξε διάπλατα την πόρτα και όρμησε στο διάδρομο. Ωστόσο, πριν στρίψει στη γωνία, κοίταξε πάνω από τον ώμο του και είδε το αγόρι να στέκεται ακίνητο στο κατώφλι της πόρτας— του φάνηκε σαν ο Λάζαρος να βλέπει τον εαυτό του να στέκεται στην άκρη μιας μεγάλης αβύσσου, κοιτάζοντας προς τα κάτω. Ο Οντίνο υποχώρησε μερικά βήματα και έγνεψε στον Λάζαρο προς το μέρος του. «Τώρα!»

Ο Λάζαρος πήρε μια βαθιά ανάσα πριν ορμήσει στην πόρτα. Βυθίστηκε στον Οντίνο, σφίγγοντας τις γροθιές του στον τοίχο από τη ρόμπα του μοναχού.

«Μπράβο. Τώρα, μείνε κοντά.» Ο Οντίνο τον έσπρωξε μακριά. Αν και ο Λάζαρος δεν είπε τίποτα, ο Οντίνο άκουσε την ταχύτητα της ανάσας του και φαντάστηκε μια έκφραση τρόμου με ορθάνοιχτα μάτια κρυμμένα κάτω από μια κατά τα άλλα αποκαλυπτική μάσκα. Ξαφνικά, από μια διπλανή διάδρομο, μια πόρτα έκλεισε με δύναμη· η φωνή των στρατιωτών που πλησίαζαν δυνάμωσε.

«Να είσαι δυνατός, Λάζαρε!» αναφώνησε ο Οντίνο, σέρνοντας το βάρος του στον διάδρομο. «Βιάσου», σφύριξε στο αγόρι από πάνω από τον ώμο του. Και με τον Λάζαρο να τον ακολουθεί, οι δυο τους έφυγαν τρέχοντας μακριά από τον θόρυβο.

Οι δυο τους βγήκαν τρέχοντας από τις πλαϊνές πόρτες του κτιρίου και κρύφτηκαν πίσω από μια σειρά από ψηλούς αιεθαλείς θάμνους, που πλαisiώναν τον τοίχο της Μονής. Και εκεί, έμειναν ακίνητοι, καθώς ο κρύος αέρας και το αχνό φως ενός αυγερινού φεγγαριού έριχναν μια αισθητή ομίχλη πάνω στις γρήγορες ανάσες. Προς την κατεύθυνση του καθεδρικού ναού, άκουσαν φωνές στρατιωτών που διαφωνούσαν, συνοδευόμενες από περιστασιακές φωνές διοίκησης. Ήχοι γέμισαν τον νυχτερινό αέρα: το ρουθούνισμα αλόγων, το χτύπημα μπότες, το χτύπημα πόρτες και οι ήχοι κουδουνίσματος μετάλλων - η αυλή έσφυζε από τους θορύβους ενός πολύβουου στρατού. Οντίνο

τράβηξε τον χιτώνα του Λάζαρου και του έκανε νόημα να τον ακολουθήσει. Μαζί, πέρασαν από το στενό χώρο πίσω από τον φράχτη, γλιστρώντας τις πλάτες τους στον τοίχο καθώς προχωρούσαν. Προχώρησαν σιγά σιγά προς τη νότια πύλη της Μονής, με τις φωνές των στρατιωτών που συνομιλούσαν να δυναμώνουν με κάθε τους βήμα. Ο Οντίνο έβαλε το δάχτυλό του στα χείλη του, κάνοντας νόημα στον Λάζαρο να παραμείνει σιωπηλός.

Ο μοναχός χώρισε προσεκτικά τους θάμνους για να διακρίνει τέσσερις στρατιώτες που στέκονταν μέσα στην αυλή, αρκετά μακριά από την ανοιχτή και αφύλακτη πύλη του Αβαείου, με τις πλάτες τους γυρισμένες προς αυτόν και κοιτάζοντας προς τη μακρινή στέγη του καθεδρικού ναού - ένα σύννεφο από λαμπερές Οπτασίες που σμήνωναν από πάνω. Ξανά, τράβηξε τον Λάζαρο πριν χωρίσει την άκρη του φράχτη και περπατήσει απλά στο ξέφωτο. Καθώς οι στρατιώτες παρέμεναν, ο Οντίνο τράβηξε τον Λάζαρο πίσω από τους θάμνους και τον έσπρωξε τόσο γρήγορα μέσα από την πύλη που το αγόρι παραλίγο να σκοντάψει και να πέσει. Παρ' όλα αυτά, οι δυο τους γλίστρησαν με ασφάλεια στο σκοτάδι και, σε μια ευτυχή τροπή της μοίρας, το ίδιο Κακό που π...

Η απαίτηση να κρυφτεί ο Λάζαρος για να σωθεί, μήπως και τον βρουν και τον σκοτώσουν οι στρατιώτες, για αυτό που ήταν, χρησίμευε τώρα για να αποσπάσει την προσοχή των στρατιωτών και να επιτρέψει τη διαφυγή του.

Σαν σκιές που κινούνται κάτω από την αμυδρή λάμψη ενός αυγερινού φεγγαριού, πέταξαν κάτω από την πλαγιά του λόφου και προς ένα χωράφι με κοντό ξερό χορτάρι που ήταν σημαδεμένο με σειρές από πέτρες και σταυρούς - προς το νεκροταφείο του Αββαείου. Οι δυο τους έτρεξαν πάνω από τύμβους και μέσα από ταφόπλακες, μέχρι που έφτασαν στο βάθος του νεκροταφείου. Ο Οντίνο κρύφτηκε πίσω από έναν βράχο ψηλό σαν κεφάλι, αρπάζοντας τον Λάζαρο από τα μάτια οποιουδήποτε στρατιώτη που περιπολούσε. Και εκεί κρύφτηκαν από όλους. Ο Οντίνο έγειρε στον βράχο, λαχανιάζοντας. Ο Λάζαρος στεκόταν κοντά του, κοιτάζοντας σχεδόν παντού ταυτόχρονα. Έψαξε στο γρασίδι, στις ταφόπλακες, στους μακρινούς λόφους, σε ένα κόκκινο φεγγάρι που ανατέλλει και σε έναν απέραντο ουρανό με αμέτρητα αστέρια. «Δεν μου αρέσει», σχολίασε. «Ο κόσμος είναι πολύ μεγάλος».

Ο Οντίνο πήρε μια ανάσα και αναστέναξε. «Και θα μεγαλώσει ακόμα περισσότερο, πριν περάσει η παραμονή».

Ο Λάζαρος γύρισε και ρώτησε: «Περισσότερο από τώρα;»

Ο μοναχός έσκυψε τους ώμους του και γκρίνιαξε: «Αυτό δεν θα πετύχει ποτέ. Πρέπει να φέρω τις προμήθειες». Κοίταξε το αγόρι. «Ξέρω ένα αφύλακτο μονοπάτι που θα παρέχει ασφαλή διέλευση μέσα και έξω από τον κοιτώνα - και το Αββαείο, αρκεί οι φύλακες της πύλης να παραμένουν αφηρημένοι».

«Έχουμε δραπετεύσει—είμαστε ασφαλείς!»

«Όχι, Λάζαρε. Απέχουμε περισσότερο από μια μέρα πεζοπορίας από το πλησιέστερο χωριό και μισή νύχτα ακόμα από το πλησιέστερο καταφύγιο που θα μπορούσε να σου προσφέρει επαρκή κάλυψη από τον ήλιο — και δεν έχουμε προμήθειες για τις επόμενες μέρες, εκτός από τις ρόμπες στις πλάτες μας.»

«Ίσως τυχαία βρούμε προμήθειες στην πορεία», πρότεινε ο Λάζαρος.

«Μακάρι ο κόσμος να ήταν τόσο καλός. Δυστυχώς, δεν θα ανακαλύψουμε τέτοιες προμήθειες στο έρημο μονοπάτι που πρέπει να διασχίσουμε. Το μόνο μέσο για μια έτοιμη φωτιά και το μόνο

«Το φρέσκο νερό που έχουμε στη διάθεσή μας παραμένει κρυμμένο μέσα σε αυτά τα τείχη», δήλωσε ο Οντίνο, δείχνοντας προς τη νότια πύλη της Μονής. «Και το τελευταίο κομμάτι φαγητού ανάμεσα σε εδώ και το Μάουντεν Μάουθ είναι τώρα κρυμμένο μέσα στον κοιτώνα, αφού μάζεψα όλα όσα είχαν απομείνει από τα αποθέματα της κουζίνας.»

Ο Λάζαρος κοίταξε προς τα δυτικά. «Το Στόμα του Βουνού είναι μια σπηλιά· εκεί πέρα», δήλωσε, δείχνοντας προς την κατεύθυνση του σκοτεινού ορίζοντα.

«Πράγματι», απάντησε ο Οντίνο. «Και εκεί πρέπει να είσαι, προς το παρόν— ασφαλής από τον ήλιο. Θυμάσαι τη σπηλιά, έτσι δεν είναι;»

«Ναι. Ο πατέρας μου μού μίλησε για το Mountain Mouth. Και ο μοναχός Νικόλαος μου περιέγραψε: πώς το βρήκε.»

«Πιστεύεις ότι μπορείς να με οδηγήσεις ακριβώς σε αυτό—σε μισή μόνο νύχτα;»

«Ω, ναι! Μπορώ να σε πάω εκεί!» είπε ο μοναχός Νικόλαος: αν κάποιος περπατήσει ακριβώς δυτικά, χωρίς να ξεστρατίσει στο ελάχιστο, τότε θα περπατήσει κατευθείαν στο Mountain Mouth. Και εγώ δεν ξεστρατίζω ποτέ· θα δεις.»

Ο Οντίνο έβγαλε έναν αναστεναγμό ανακούφισης, γνωρίζοντας πολύ καλά ότι ο Λάζαρος είχε κάτι σαν θεϊκή αίσθηση κατεύθυνσης, ακόμη περισσότερο ίσως από οποιονδήποτε άλλον ζωντανό άνθρωπο - μια αίσθηση ίσως τόσο αλάθητη όσο και οποιουδήποτε αποδημητικού πουλιού. Και ήταν σίγουρος ότι ο Λάζαρος δεν θα επέτρεπε στον εαυτό του να απομακρυνθεί περισσότερο από μια βολή πέτρας από το δυτικό μονοπάτι, ακόμα κι αν πιεζόταν να περπατήσει προς την κατεύθυνσή του για νύχτες ολόκληρες. Ο Οντίνο γύρισε προς το Αββαείο και μουρμούρισε: «Επιτέλους, αυτό μπορεί να λειτουργήσει προς όφελός μας. Θα έπρεπε να φέρω τις προμήθειές μας όσο οι στρατιώτες παραμένουν αφηρημένοι.»

«Κι όμως οι στρατιώτες θα μας πιάσουν!» αναφώνησε ο Λάζαρος, αρπάζοντας μια χούφτα από τη ρόμπα του Οντίνο.

«Όχι», απάντησε ο μοναχός γυρίζοντας, καθώς τραβούσε το χέρι του αγοριού μακριά του. «Πρέπει να φύγω, μόνος μου. Δεν μπορούμε να ρισκάρουμε τη σύλληψή σας.»

Ο Λάζαρος χτύπησε απαλά τον βράχο. «Τότε θα έπρεπε να μείνω εδώ—πίσω από αυτόν τον βράχο;»

Ο Οντίνο κούνησε το κεφάλι του. «Δεν μπορείς. Αν μείνεις εδώ, τότε οι στρατιώτες που κάνουν περιπολία μπορεί να σε πετύχουν. Και αν καθυστερήσω, τότε μπορεί να μην έχεις αρκετό χρόνο να κρυφτείς από τον ήλιο». Ο Οντίνο κοίταξε ανατολικά και κοίταξε ένα λαμπρό, πρησμένο φεγγάρι.

Ο Λάζαρος έψαξε στο πιο σκοτεινό δυτικό άκρο του νεκροταφείου πριν γυρίσει πίσω στο Οντίνο. «Τότε, πού πρέπει να κρυφτώ;»

«Όχι εδώ. Στόμα του Βουνού», απάντησε ο Οντίνο. «Το ταξίδι είναι μόνο μισή παραμονή. Χρόνος είναι με το μέρος σου. Και ξέρεις πώς να το βρεις, έτσι δεν είναι;»

Ο Λάζαρος έσκυψε το κεφάλι του. «Ίσως. Μόνο αν ο Νικόλας λέει αλήθεια, όμως—»

«Ο Νικόλας λέει αλήθεια, Λάζαρε. Έδειξε το Mountain Mountain στον πατέρα σου και σε εμένα. Ήμασταν εκεί όταν του έδωσε το όνομά του.»

«Ωστόσο, θα πρέπει να φύγουμε μαζί—εσύ κι εγώ. Και την επόμενη μέρα, μπορείς να επιστρέψεις στο Αββαείο και να φέρεις προμήθειες, έτσι;»

«Όχι, Λάζαρε. Το ταξίδι είναι απαιτητικό—ένα πέρασμα πολλών λόφων και κοιλάδων.»

Ο Οντίνο σκούπισε το ιδρωμένο μέτωπό του στο μανίκι του. Έβαλε το τρεμάμενο χέρι του πάνω

το στομάχι του και κούνησε το κεφάλι του. «Δεν είμαι ικανός να περπατήσω μέχρι εκεί και πίσω. Είμαι βάρος ακόμα και για τον εαυτό μου — ακόμα και χωρίς να κουβαλάω ένα βαρύ σάκο με προμήθειες. Αν δεν πεθάνω από το τσουχτερό κρύο, και κάνω όπως θα πρότεινες, επιστρέφοντας την επόμενη μέρα, τότε πώς θα γλιστρήσω μπροστά από τους στρατιώτες όταν η περισπασμός της παραμονής έχει περάσει και οι φρουροί της πύλης έχουν επιστρέψει στις θέσεις τους;» Ο Οντίνο έδειξε πέρα από τον βράχο και πάνω από τον τοίχο της Μονής. «Δείτε εκεί, στην κορυφή του καθεδρικού ναού— αυτά τα πράγματα που αυτός ο νέος Καρδινάλιος απελευθέρωσε από την Πύλη». Ο Λάζαρος κοίταξε την οροφή και τα καμπαναριά της εκκλησίας, τα ανώτερα μέρη της φωτισμένα τώρα κάτω από ένα συγκεντρωμένο σμήνος άμορφων Οπτασιών. Ο Οντίνο συνέχισε: «Είναι Πνεύματα ενός είδους, και είμαι απόλυτα βέβαιος ότι θέλουν να κάνουν περισσότερα από το να μας διασκεδάσουν με την εντυπωσιακή τους επίδειξη. Όχι, η παρουσία και οι κινήσεις τους μου αποκαλύπτουν ότι ένα πολύ μεγαλύτερο κακό πρόκειται να ξεδιπλωθεί πάνω από αυτό το Αβαείο. Δεν ξέρω τι. Κι όμως, ακόμα και τώρα, φαίνεται να συγκεντρώνονται σαν στρατός Πνευμάτων. Δες πώς κινούνται και μαζεύονται σε σειρές, ανάμεσα στα καταστατικά της στέγης. Μια αλήθεια είναι σίγουρη, αγόρι μου. Δεν θα είμαστε εδώ όταν έρθουν να οργανωθούν. Έτσι, πρέπει να κινηθώ τώρα, ενώ οι στρατιώτες είναι αποσπασμένοι από αυτούς και από τον νέο καπνό των κατακομβών. Τώρα είναι η ώρα να φέρω τις προμήθειες, όταν αυτό μπορεί εύκολα να γίνει.

«Θα σε πιάσουν—το ξέρω ότι θα σε πιάσουν», παραπονέθηκε ο Λάζαρος, τραβώντας ξανά τη ρόμπα του μοναχού.

Ο Οντίνο έβαλε τα χέρια του στους γοφούς του και έγριψε πίσω. «Και ας υποθέσουμε ότι με πιάνουν. Τι θα κάνουν με έναν αιχμάλωτο μοναχό; Να ζητήσουν συγχώρεση; Λάζαρε, ακόμη και οι στρατιώτες τιμούν τον Κύριό τους. Δεν θα μου κάνουν τίποτα, έστω και μόνο για αυτό που είμαι - ένας άνθρωπος της ιεραρχίας και ένας δούλος του Θεού. Τώρα, το πιο σημαντικό, πρέπει να κουβαλάς τον εαυτό σου στην ασφάλεια του Mountain Mouth πριν βγει η παραμονή. Θα σε συναντήσω εκεί, με τις διατάξεις.»

Ο Λάζαρος άφησε τη ρόμπα του Οντίνο και χαμήλωσε το κεφάλι του.

«Και εκτός αυτού», πρόσθεσε ο Οντίνο, «αν προσπαθήσουν να με συλλάβουν, τότε θα τους νικήσω όλους με μια κατσίκια και θα τους αφήσω να φύγουν!»

Ο Λάζαρος σήκωσε το βλέμμα του και κούνησε το κεφάλι του. Ο μοναχός ένιωσε ένα χαμόγελο, έστω και ένα διακριτικό, να κρύβεται τώρα κάτω από τη μάσκα του αγοριού. Ωστόσο, το αγόρι γύρισε την πλάτη του και κοίταξε στο βάθος.

Ο Οντίνο γονάτισε μπροστά στον Λάζαρο και έβαλε το χέρι του στον ώμο του. «Περιμένω να είσαι δυνατός, όπως θα έκανε και ο πατέρας σου. Να κουβαλάς μαζί σου τον σταυρό του. Και θα τον κάνεις περήφανο, έτσι δεν είναι;»

«Θα το κάνω, μοναχέ», γκρίνιαξε ο Λάζαρος.

Ο Οντίνο εξερεύνησε την περιοχή για σημάδια στρατιωτών. «Και είσαι σίγουρος ότι μπορείς να περπατήσεις με ακρίβεια προς τα δυτικά;»

«Μπορώ», επιβεβαίωσε ο Λάζαρος. «Αλλά το ξέρεις ήδη αυτό, μοναχέ». Μια χροιά εκνευρισμού διαπέρασε τη φωνή του.

«Ναι, το ξέρω.» Ο Οντίνο τον χτύπησε στον ώμο και έδειξε δυτικά. «Από εκεί που στεκόμαστε,

Πρέπει να περπατήσετε ακριβώς δυτικά για τα μισά της παραμονής, και το Mountain Mouth είναι δικό σας. Μην να σε δουν ή να σε ακούσουν, στην πορεία. Μην παρεκκλίνεις καθόλου — η πορεία σου δεν πρέπει ποτέ διστάζεις, για να μην περάσεις άθελά σου γύρω από το βουνό. Απόφυγε τα πάντα, κράτα το ίσιο και στενό μονοπάτι σου προς τη σπηλιά. Με μαζεύεις;

«Ναι, μοναχέ.»

«Και αν συμβεί να μην μπορέσεις να φτάσεις στη σπηλιά πριν από το πρώτο φως, πρέπει να καλυφθείς από τον ήλιο. Αν μη τι άλλο, ξύσε μια τρύπα και θάψε τον εαυτό σου με χώμα και πέτρες.» Ο Οντίνο έσκυψε μπροστά και τον τίναξε δυνατά από τους ώμους του. «Αυτό είναι πολύ σημαντικό, Λάζαρε! Ο ήλιος θα σε σκοτώσει! Θα πεθάνεις! Το έχω δει —είναι ένας άσχημος και επώδυνος θάνατος! Η σάρκα σου γίνεται πέτρα, πέρα για πέρα, ακριβώς τη στιγμή που ουρλιάζεις! Και δεν υπάρχει τίποτα να το αναιρέσει. Ο ήλιος θα είναι ο θάνατός σου, Λάζαρε—καμία ζωή, μετά.»

Ο Λάζαρος δεν είπε τίποτα. Ο Οντίνο τον άφησε ελεύθερο. Για τον μοναχό, η σιωπή και η άκαμπτη στάση του αγοριού φάνηκαν επαρκής απάντηση.

«Τώρα, περιμένω να φύγεις από αυτό το μέρος—μόνο το κακό απομένει. Ποτέ μην κοιτάξεις πίσω και μην διστάσεις για κανένα λόγο.» Ο Οντίνο ίσιωσε τη ρόμπα του αγοριού . Εξέτασε ξανά τον χώρο πριν σπρώξει το αγόρι στο δρόμο του. «Με μάζεψες;»

«Ναι, μοναχέ.»

Ο Λάζαρος περπάτησε προς έναν μαύρο δυτικό ορίζοντα. Κοίταξε μπροστά καθώς φώναζε : «Και σύντομα θα έρθεις πίσω μου—αυτή την παραμονή;» Η φωνή του έτριξε από τρεμάμενα λόγια.

«Θα ξανασυναντηθούμε στο Μάουντεν Μάουθ νωρίς το πρωί, αν ο Κύριος το επιτρέψει», τον διαβεβαίωσε ο Οντίνο . «Με ακλόνητη πίστη και ακλόνητη αποφασιστικότητα πρέπει να επιβιώσεις από ό,τι σε περιμένει. Είσαι τώρα άντρας, Λάζαρε. Είσαι γιος του πατέρα σου και κουβαλάς όλα τα βάρη και τις ευλογίες του. Μην διστάζεις από περισπασμούς, πειρασμούς ή σύγχυση. Μην ξεφεύγεις από το μονοπάτι σου. Είσαι ο Ιβάν, τώρα. Φύγε ! Και μείνε σιωπηλός!»

Το αγόρι έσφιξε τους ώμους του και προχώρησε πιο βαθιά στο νεκροταφείο. Ο Οντίνο παρακολουθούσε από μακριά, καθώς η σιλουέτα με τον μανδύα αναμειγνύεται με το μαύρο της νύχτας. Τελικά, η φιγούρα εξαφανίστηκε στις σκιές μιας κοντινής κοιλάδας. Πέρασε μια στιγμή και ένας δυτικός άνεμος φύσηξε πάνω από την εξοχή. Μόνο όταν ο Οντίνο ήταν σίγουρος ότι το αγόρι είχε ταξιδέψει αρκετά μακριά, σωριάστηκε πάνω στον βράχο. Από κάτω του, δάκρυα σαν το φεγγάρι έκρυσαν το πρόσωπο της πέτρας . Ο Οντίνο έκλαιγε για τον Ιβάν, αφού ο Ιβάν δεν μπορούσε να κλάψει για τον τρομοκρατημένο Λάζαρο του· έκλαιγε για τον Λάζαρο, αφού ο Λάζαρος προσποιούνταν τον «Ιβάν» που δεν ήταν έτοιμος να είναι· και έκλαιγε για τον εαυτό του, αφού δεν θα μπορούσε ποτέ να είναι ο «Ιβάν» που ήταν ο Ιβάν για τον Λάζαρο.

Δυστυχώς, μέσα στη μοναξιά της άμεσης μοναξιάς του, ο Οντίνο κατέρρευσε, νιώθοντας σαν ένας χοντρός μοναχός που κατέρρευσε πάνω σε έναν στρογγυλό βράχο — συγκεντρώνοντας τον εαυτό του σε μια απλή άκαρπη κηλίδα ανθρώπου, καταβεβλημένος και πνιγμένος σε έναν μεγάλο και τρομερό κατακλυσμό.

Γκροτέσκο ~ Ένα γοτθικό έπος από: GE Graven || Κεφάλαιο VII || Δωρεάν online: <https://www.gothicnovel.org> || Με επιφύλαξη παντός δικαιώματος (c)1998 - ΗΠΑ

ένα μανιασμένο κενό και λαχτάρα—κλαίοντας και κατακλύζοντας από κρυφές λύπες, ενώ βρισκόμασταν στη μέση ενός απέραντου νεκροταφείου Αβαείου γεμάτου από νεκρά και κωφά αυτιά.

[Τέλος Κεφαλαίου 7]

Αυτό το λογοτεχνικό έργο δημιουργήθηκε δ αποκλειστικά σε αφιέρωση

Έντγκαρ Άλαν Πόε (1809—1849)

— Είθε η κληρονομιά του να ζει μέσα σε όλους μας —

~[GothicNovel.Org](https://www.GothicNovel.Org)~